

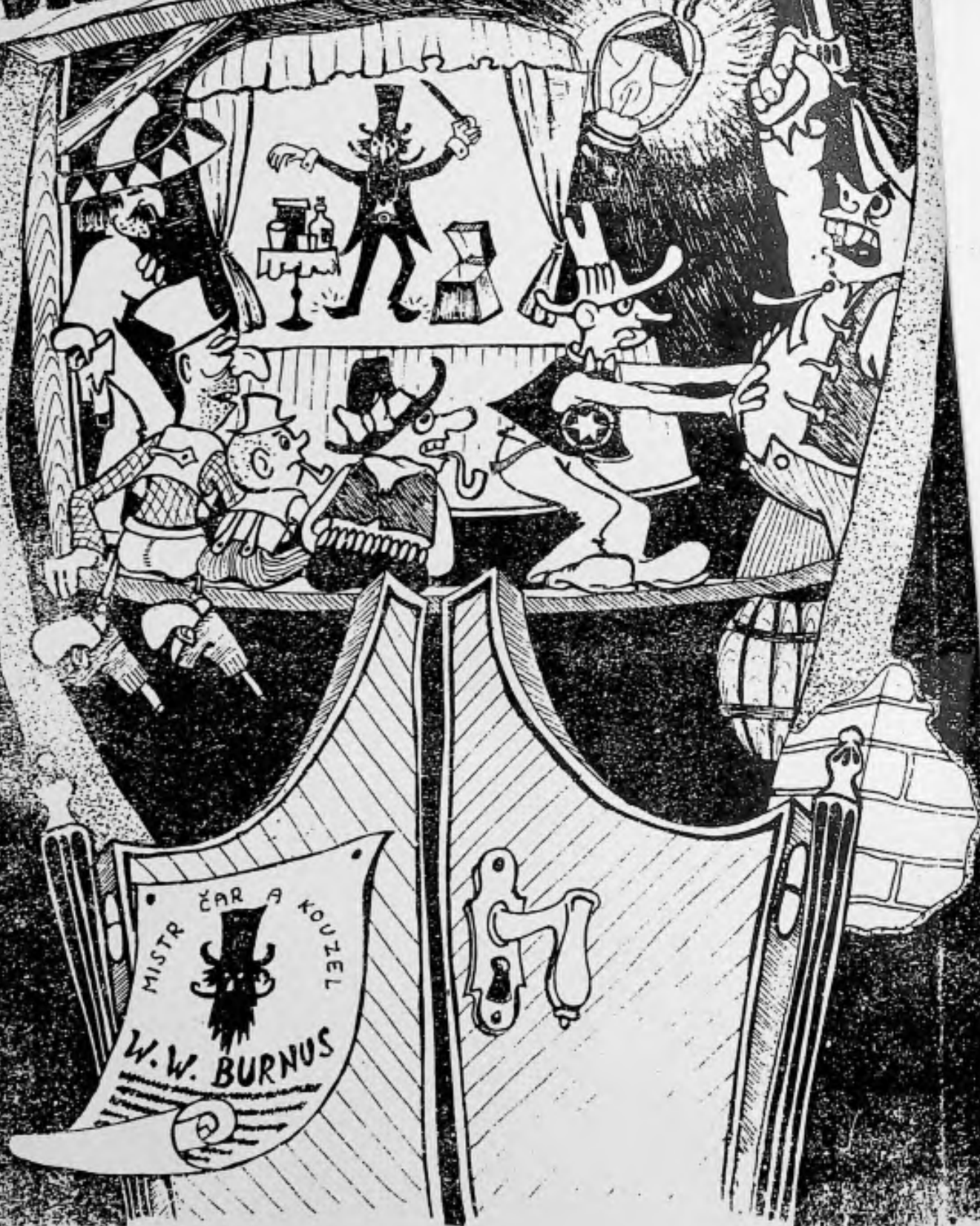
218

heden
1987

POUTNÍK

SALOON THE VERMUT

POUŤÍK

číslo

28

Vydává v počtu
pěti kusů
Unie Solitario

Pakliže objeví
te pravopisnou
chybu závada
je na vašem
OKU!!!

POZNÁMKA

REDAKCE:

Na druhé str.
tohoto čísla
je kresba od
Johnkiho -
ilustrace k
souboru poví-
dek Mikiho R.
"Tom Kečup a
pes Worčestr"
které budeme
od dalšího č.
přetiskovat,
včetně J. ilu-
strací.

ADRESY:

Smrk
Aleš Chvojka
Borského 664
Praha 5
Hlubočepy
152 00

Seladon
Václav Smil
Dobratická 524
Praha 9
Letňany
199 00

NEPRODEJNÉ
šifeno poštou

Unie Solitario

77230 77230

MAJÍC ZÁHNU

leden, pro tuláka nejdelší měsíc roku. Blouhý nekonečný
minuty ohledu bílých nocí. Třpytivý sníl od slunečních
paprsků zarážkuje tvář spící krajiny, hřeje však málo.
Zmrzlé dřevo přikládá na ohně cybí a každý doušek teplá-
ho nápoje se stává vačností. Zvedající se vítr na cestách
a obalné větve lesních velikánů skloněné k zemi. Brán -
šedý šábel a pukající strozy, ledové kaskády divokého po-
toka. Všechny stopy směřující k zárypům a královn. Země
a veškerá potravina je obtěžkána silnou vrstvou běloby.
Skleplí ledové království, paláce se zmrzlé vody, hrasso-
vé brány, rampouchové katedrály a těžké opony araků, se
které se co chvíli začne sypat další příval vloček a oz-
nacené šlápěje pomalu mizí v závějích.

Zmrozdí tvář poutníka, skřehlé prsty, daleká vídina
vyhřátého arubu a přeci úsměv a štěstí v očích. Všechno
se má romantické, klidné, spící ... na nějaký čas mizí
v záně království všechno děsivé a špatné, co kdy člo-
věk přírodě udělal, takže i známá a poslepaná místa mají
dnes své nové - dočasné kouzlo. I člověk k člověku se v
tuhle dobu trochu blíže. A snad právě teď potřebuje kou-
sek obyčejného úsměvu, lidské teple. Kanarádské stisknutí
ruky.

Ahoj na stránkách Poutníka ...

Sark

CESTY CEST

/ malá procházka malými deskami /

Poprvé před dvěma lety se na pultech Pantonu objevila modrá obálka s kytarou a ptáky v oblacích, jež dávala už svým řešením hodně tušit. A neklamala. Pět singlů do roka, každý s nejdělnějším trefem - pěti písničkami, všechny s té "naší" muzikou, všechny natočené na Petyase...

Číslo 1 si vysloužila dnes nejoblíbenější trampská kapela Kap Trop - hned šest písniček /Škrábej, Ovce, Blatokop, Švoveák, Bláto na botách, Azamanka/ pečených živě, leč nahrazených ploše.

Č. 2 - navazují Háci. Tady už jen čtyři písně /Na konečné stanici v pět, Helen, Všedny ráno, Právníkovéj den/, a nicméně Helen bych klidně obělal - nebo spíše vyzval za jinou hit kapely.

3 - Semmari. Jak je u nich obvyklé, všechny písničky jsou převzaté /Kaučičná, Vociť, Ade jai, Bramen lásky/. I u Semmarů bych asi vl. desku vybíral jinak - ty sólopiáně bych aschral spíš pro LP...

4 - Saluan a spol. Čtyři písně s nepřehledného Saluanova repertoáru neměňají přesný obrázek, navíc bohužel není nikde využito naplno hlas Pavliny Jilevé. Přesto deska mnohdy milovaná /Severní vítr, Labutí křik, Edo ti spívá, Padá semrak bílý/.

5 - Jarek Bohavice. Obrysná příležitost, poněmž už to nemusele vyjít. Pro nás nejlepší deska Cest, v Pantonu nejládanější singl. Ze čtyř písní /Kojklíši, Bláznivá Markéta, Zlatá se se koupěš, Živoné koně/ snad jen tu první jmenovanou bych vyzval za jinou - už pro nekvůli nahrávky.

6 - Bluesberry. Hit Klánovice plus tři další. Osobně vidím blues v něčem jiném, v jiné poloze muziky, ale kapela má sponzoru přiznávající / Ji spíše měla ? /. Čili dokument aby / Co je to blues, Pivoňka, Klánovice, Blues zakrych bot /.

7 - Měša Voňková. První singl jen se třemi písničkami, na šest má zásluhu Alouna Lipečka. Po letech konečně vyšlo Vyhozený blues / měla být kápi na LP Šafra /, Kudlanka je odlehčená, Lipečka zidunšivá typická bolada. Dobrá předzvěst elitovaného LP.

8 - Poutníci. Po singlech v Hostavniku a nahrávkách na samplerech forty další písničky. První strana už nadchla / Komu sám láhat, Corrida /, drahá už mím - až díky předčláněmu textu / Pojme se napít / nebo textu o poznání slaběšmu / Nemám svůj plán /.

9 - Stopa a jejích pět převzatých písní. Vokálně perfektní kapela, navíc nás tu zaujaly příběhy se duše kabino Kyvola. První deska, poněkud lépe nahraná - nebo vylisovaná ? / Kam ohváták, Lidskéj tón, Pramen, Měj roční dům, Příchy se duše /.

10 - Miki Kyvola a přátelé. Deska, kterou si z Cest poukřtím poslední deska nejčastěji. Folkový tramp, poesie vandrů i života, kvalitní nahrávka. Snad stačí... / Co zbejvá, Medohraná, Zdrí, Pálnoční kvítí Modřiny a krásy /.

Tolik k dosud vydanému. Jestli vydrží dech, Beneschovi nagnešák, Juppevi nápady a Pantonu chuť, máme se snad na co těšit. Ostatně už ohlášené tituly další to slibují!

Č. 11 - Janoušek a Vondrák / To je pohoda, Kuchynský rituál blues, Jakubovi, Slavný den /

Č. 12 - Vabi Kyvola / Máš chuť evergreenů, Loudivý návraty, Letokruhy, Čas odjezdů /.

Přeslychá se o dalších číslech - Bonani, Gavěna ...

Tak dobrý poslech a kliku při ohánění přeje

Houla

Potom končila mluvením slávy a písní o tom,
 jak farar jako libalí nímovládnou Mosay
 /tem v celice se tihl loay,..../
 Na závěr odměnili vrbíčky a lonky ochnelli
 otnatým drátem jako odjaton chroch na skli.
 Mělynt tabulky bláskaly.

1. 1948-1949 - 1950-1951 - 1952-1953 - 1954-1955 - 1956-1957 - 1958-1959 - 1960-1961 - 1962-1963 - 1964-1965 - 1966-1967 - 1968-1969 - 1970-1971 - 1972-1973 - 1974-1975 - 1976-1977 - 1978-1979 - 1980-1981 - 1982-1983 - 1984-1985 - 1986-1987 - 1988-1989 - 1990-1991 - 1992-1993 - 1994-1995 - 1996-1997 - 1998-1999 - 2000-2001 - 2002-2003 - 2004-2005 - 2006-2007 - 2008-2009 - 2010-2011 - 2012-2013 - 2014-2015 - 2016-2017 - 2018-2019 - 2020-2021 - 2022-2023 - 2024-2025 - 2026-2027 - 2028-2029 - 2030-2031 - 2032-2033 - 2034-2035 - 2036-2037 - 2038-2039 - 2040-2041 - 2042-2043 - 2044-2045 - 2046-2047 - 2048-2049 - 2050-2051 - 2052-2053 - 2054-2055 - 2056-2057 - 2058-2059 - 2060-2061 - 2062-2063 - 2064-2065 - 2066-2067 - 2068-2069 - 2070-2071 - 2072-2073 - 2074-2075 - 2076-2077 - 2078-2079 - 2080-2081 - 2082-2083 - 2084-2085 - 2086-2087 - 2088-2089 - 2090-2091 - 2092-2093 - 2094-2095 - 2096-2097 - 2098-2099 - 2100-2101 - 2102-2103 - 2104-2105 - 2106-2107 - 2108-2109 - 2110-2111 - 2112-2113 - 2114-2115 - 2116-2117 - 2118-2119 - 2120-2121 - 2122-2123 - 2124-2125 - 2126-2127 - 2128-2129 - 2130-2131 - 2132-2133 - 2134-2135 - 2136-2137 - 2138-2139 - 2140-2141 - 2142-2143 - 2144-2145 - 2146-2147 - 2148-2149 - 2150-2151 - 2152-2153 - 2154-2155 - 2156-2157 - 2158-2159 - 2160-2161 - 2162-2163 - 2164-2165 - 2166-2167 - 2168-2169 - 2170-2171 - 2172-2173 - 2174-2175 - 2176-2177 - 2178-2179 - 2180-2181 - 2182-2183 - 2184-2185 - 2186-2187 - 2188-2189 - 2190-2191 - 2192-2193 - 2194-2195 - 2196-2197 - 2198-2199 - 2200-2201 - 2202-2203 - 2204-2205 - 2206-2207 - 2208-2209 - 2210-2211 - 2212-2213 - 2214-2215 - 2216-2217 - 2218-2219 - 2220-2221 - 2222-2223 - 2224-2225 - 2226-2227 - 2228-2229 - 2230-2231 - 2232-2233 - 2234-2235 - 2236-2237 - 2238-2239 - 2240-2241 - 2242-2243 - 2244-2245 - 2246-2247 - 2248-2249 - 2250-2251 - 2252-2253 - 2254-2255 - 2256-2257 - 2258-2259 - 2260-2261 - 2262-2263 - 2264-2265 - 2266-2267 - 2268-2269 - 2270-2271 - 2272-2273 - 2274-2275 - 2276-2277 - 2278-2279 - 2280-2281 - 2282-2283 - 2284-2285 - 2286-2287 - 2288-2289 - 2290-2291 - 2292-2293 - 2294-2295 - 2296-2297 - 2298-2299 - 2300-2301 - 2302-2303 - 2304-2305 - 2306-2307 - 2308-2309 - 2310-2311 - 2312-2313 - 2314-2315 - 2316-2317 - 2318-2319 - 2320-2321 - 2322-2323 - 2324-2325 - 2326-2327 - 2328-2329 - 2330-2331 - 2332-2333 - 2334-2335 - 2336-2337 - 2338-2339 - 2340-2341 - 2342-2343 - 2344-2345 - 2346-2347 - 2348-2349 - 2350-2351 - 2352-2353 - 2354-2355 - 2356-2357 - 2358-2359 - 2360-2361 - 2362-2363 - 2364-2365 - 2366-2367 - 2368-2369 - 2370-2371 - 2372-2373 - 2374-2375 - 2376-2377 - 2378-2379 - 2380-2381 - 2382-2383 - 2384-2385 - 2386-2387 - 2388-2389 - 2390-2391 - 2392-2393 - 2394-2395 - 2396-2397 - 2398-2399 - 2400-2401 - 2402-2403 - 2404-2405 - 2406-2407 - 2408-2409 - 2410-2411 - 2412-2413 - 2414-2415 - 2416-2417 - 2418-2419 - 2420-2421 - 2422-2423 - 2424-2425 - 2426-2427 - 2428-2429 - 2430-2431 - 2432-2433 - 2434-2435 - 2436-2437 - 2438-2439 - 2440-2441 - 2442-2443 - 2444-2445 - 2446-2447 - 2448-2449 - 2450-2451 - 2452-2453 - 2454-2455 - 2456-2457 - 2458-2

2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008 2009 2010 2011 2012 2013 2014 2015 2016 2017 2018 2019 2020 2021 2022 2023 2024 2025 2026 2027 2028 2029 2030 2031 2032 2033 2034 2035 2036 2037 2038 2039 2040 2041 2042 2043 2044 2045 2046 2047 2048 2049 2050 2051 2052 2053 2054 2055 2056 2057 2058 2059 2060 2061 2062 2063 2064 2065 2066 2067 2068 2069 2070 2071 2072 2073 2074 2075 2076 2077 2078 2079 2080 2081 2082 2083 2084 2085 2086 2087 2088 2089 2090 2091 2092 2093 2094 2095 2096 2097 2098 2099 2100 2101 2102 2103 2104 2105 2106 2107 2108 2109 2110 2111 2112 2113 2114 2115 2116 2117 2118 2119 2120 2121 2122 2123 2124 2125 2126 2127 2128 2129 2130 2131 2132 2133 2134 2135 2136 2137 2138 2139 2140 2141 2142 2143 2144 2145 2146 2147 2148 2149 2150 2151 2152 2153 2154 2155 2156 2157 2158 2159 2160 2161 2162 2163 2164 2165 2166 2167 2168 2169 2170 2171 2172 2173 2174 2175 2176 2177 2178 2179 2180 2181 2182 2183 2184 2185 2186 2187 2188 2189 2190 2191 2192 2193 2194 2195 2196 2197 2198 2199 2200 2201 2202 2203 2204 2205 2206 2207 2208 2209 2210 2211 2212 2213 2214 2215 2216 2217 2218 2219 2220 2221 2222 2223 2224 2225 2226 2227 2228 2229 2230 2231 2232 2233 2234 2235 2236 2237 2238 2239 2240 2241 2242 2243 2244 2245 2246 2247 2248 2249 2250 2251 2252 2253 2254 2255 2256 2257 2258 2259 2260 2261 2262 2263 2264 2265 2266 2267 2268 2269 2270 2271 2272 2273 2274 2275 2276 2277 2278 2279 2280 2281 2282 2283 2284 2285 2286 2287 2288 2289 2290 2291 2292 2293 2294 2295 2296 2297 2298 2299 2300 2301 2302 2303 2304 2305 2306 2307 2308 2309 2310 2311 2312 2313 2314 2315 2316 2317 2318 2319 2320 2321 2322 2323 2324 2325 2326 2327 2328 2329 2330 2331 2332 2333 2334 2335 2336 2337 2338 2339 2340 2341 2342 2343 2344 2345 2346 2347 2348 2349 2350 2351 2352 2353 2354 2355 2356 2357 2358 2359 2360 2361 2362 2363 2364 2365 2366 2367 2368 2369 2370 2371 2372 2373 2374 2375 2376 2377 2378 2379 2380 2381 2382 2383 2384 2385 2386 2387 2388 2389 2390 2391 2392 2393 2394 2395 2396 2397 2398 2399 2400 2401 2402 2403 2404 2405 2406 2407 2408 2409 2410 2411 2412 2413 2414 2415 2416 2417 2418 2419 2420 2421 2422 2423 2424 2425 2426 2427 2428 2429 2430 2431 2432 2433 2434 2435 2436 2437 2438 2439 2440 2441 2442 2443 2444 2445 2446 2447 2448 2449 2450 2451 2452 2453 2454 2455 2456 2457 2458 2459 2460 2461 2462 2463 2464 2465 2466 2467 2468 2469 2470 2471 2472 2473 2474 2475 2476 2477 2478 2479 2480 2481 2482 2483 2484 2485 2486 2487 2488 2489 2490 2491 2492 2493 2494 2495 2496 2497 2498 2499 2500 2501 2502 2503 2504 2505 2506 2507 2508 2509 2510 2511 2512 2513 2514 2515 2516 2517 2518 2519 2520 2521 2522 2523 2524 2525 2526 2527 2528 2529 2530 2531 2532 2533 2534 2535 2536 2537 2538 2539 2540 2541 2542 2543 2544 2545 2546 2547 2548 2549 2550 2551 2552 2553 2554 2555 2556 2557 2558 2559 2560 2561 2562 2563 2564 2565 2566 2567 2568 2569 2570 2571 2572 2573 2574 2575 2576 2577 2578 2579 2580 2581 2582 2583 2584 2585 2586 2587 2588 2589 2590 2591 2592 2593 2594 2595 2596 2597 2598 2599 2600 2601 2602 2603 2604 2605 2606 2607 2608 2609 2610 2611 2612 2613 2614 2615 2616 2617 2618 2619 2620 2621 2622 2623 2624 2625 2626 2627 2628 2629 2630 2631 2632 2633 2634 2635 2636 2637 2638 2639 2640 2641 2642 2643 2644 2645 2646 2647 2648 2649 2650 2651 2652 2653 2654 2655 2656 2657 2658 2659 2660 2661 2662 2663 2664 2665 2666 2667 2668 2669 2670 2671 2672 2673 2674 2675 2676 2677 2678 2679 2680 2681 2682 2683 2684 2685 2686 2687 2688 2689 2690 2691 2692 2693 2694 2695 2696 2697 2698 2699 2700 2701 2702 2703 2704 2705 2706 2707 2708 2709 2710 2711 2712 2713 2714 2715 2716 2717 2718 2719 2720 2721 2722 2723 2724 2725 2726 2727 2728 2729 2730 2731 2732 2733 2734 2735 2736 2737 2738 2739 2740 2741 2742 2743 2744 2745 2746 2747 2748 2749 2750 2751 2752 2753 2754 2755 2756 2757 2758 2759 2760 2761 2762 2763 2764 2765 2766 2767 2768 2769 2770 2771 2772 2773 2774 2775 2776 2777 2778 2779 2780 2781 2782 2783 2784 2785 2786 2787 2788 2789 2790 2791 2792 2793 2794 2795 2796 2797 2798 2799 2800 2801 2802 2803 2804 2805 2806 2807 2808 2809 2810 2811 2812 2813 2814 2815 2816 2817 2

一、本行自成立以來，承蒙各界愛護，業務日見發達。茲為擴大服務起見，特在
 本市設立分行，凡有存款、放款、匯兌等項，均可隨時辦理。本行信譽昭著，手續簡便，
 利息優厚，務求使各界人士均能滿意。特此公告。

/mgr. podle článku 3. Statutu v 22-23/

TAM ZŮSTANOU...

TAJEMNOSTI

O tomhle vím jen já
a staryj bránskej les.
Tobě jsem to už takrát povídal.

Ostatně nebylo se říkat.

Jak vyprávět o tom,
že podle tépnutí naschvál do kaluže
a rozpuštění svatozáře dokonalu hlavy
a ruky až hlavy a až ohně
naschvál a popelavý
jsem rozpustila svůj maso?

Jak vyprávět o tom?
Tobě ne, lesu?
Ten to věděl už dřív.
A cesta za ním zapověděná,
nebyla jsem si jistá, jestli slyší.

Proč jsem to takhle řekla tobě,
ať jsi a si řekl,
cesta,
já,
můj sůl.
A nevěděla jsem se o tom.

Byla to Alabama
proto to musela být jen já
a les.
Ondřej mluvil tak už přede mnou.
Dívat bych na to byla sama.

Čepi, 1977

celo světa ať přijde, teď pro všechny chvíle, to je celá
existenční výzva ať se a přiznání lesů.

Možná se zastaví samotní toulaví po Alabamě a celá ta nečistota
soudě přiznání této zřetelné pro všechny přiznání. Jedna
jedna bouře jsem si znovu postavili. Jen sálák, samotní toulaví
arouba stojiš na základěch paripatrně nečistoty a války, přiz-
teli, dává i toto bolestné místo nepodělně nepřiznání vater
přiznání. Dostal jako samotný podmíněný stáli a škodil ovšem, ja-
ko nemohlo být ovšem...

Byla to cesta k tomu, že to už deset let.

Als to místo přesto existuje dál ve své přirodní podobě. V našich
sálích a škodách. To je jako ten stánek i veselejší duše přizna-
ne jsem omotovaná, nebo dávno omotaná vojenskými ústy. A stánek
jako v nich bude někdy být i dobrý člověk, každý Čepi přiznání
a přiznání stánek, který na základě trůnu jedné a týžito
bodů nechal dopis "Aluci, nechtěte se na mne, jsem jen
přiznání. Vyhodili by mě pro neznalost polecí." a stánek jich pár
zapršel. Byla to Alabama... Ale na tom vlastně nezáleží...

Byla to Alabama... A s ní
duplik /Alupičina/, Mani-
toba /Korovina/, S. mlie,
Monykán, lančí rokle, Al-
cor, Old Lakota, Telva
/Iraklinsk/, Fona Columba-
rium 222 /Stučánky/, Seš-
lák, New Lakota, Vajajinsk,
Three Boy, Gavage /Batfi-
si/, 7. kavalérie a řada
dalších na základě přiznání.
Ostřed, ale krásné, romantické
zrakky, kondičky a
přiznání. V nich ohniště
obklopené kamradky, do noci
se nasoucí písně a povídání
o všem od kurety po přizna-
ne. To byla moje kraj se
slav umírající v podobě
roku přiznání svého vřel-
místní, šloby při přiznání-
ni.

Jak přiznání přiznání
hruškových a zraněných lidí
okolo Alabamy 1977... Jan
Město se samotní přiznání na to,
jak od nás vidějí samoty
a přiznání se přiznání přiznání-
ni výzvy přiznání. Jak ho-
ří skryty před nepřiznání,
které jsem 17. přiznání, to-
lik přiznání, jak přiznání
a samotní trpí skryty přizna-
ních. Vše na přiznání přizna-
ru přiznání 17. přiznání-

Pro Pautáike
na přiznání přiznání
napis
Čepi
a 7.5. Forty Miles

Nepamatuju se už, kdo byl autor, ani o čem byla, ale ta povídka se jmenovala "Tak jsme si vzpomněli"

Brdy. Kus trampský historie půl hodiny od Prahy, vlakem, kterej je buď páteční nebo nedělní, ale vždycky plnej kluků a holek v zelených mrdůrech, různýho stáří, tvarů a vůní.

Postavičky, které se ztrácí do večerního šera jako pára nad hrncem bramborový polívky, a po svých vyšlapanejch cestičkách vyrazí do zalesněnejch brdskéjch kopců, do kempů, který ještě nestačily pohltit vojenský výcvikový prostory.

Pro nás byly Brdy vždycky tak trochu passeé. Zavánělo to sentimentem a uslintanejmá třicetiletajma "dědkama" ve stetosnech, který po nádražních hospodách brečejí do piva "co bejvalo a co už nejní..."

Snad proto jsme raději vyrazili nahoru na sever, do Jizerských hor. Hejnice - to byl náš Dawson-city, na stráních pod Ořešníkem se proháněla ursoní mláďata a grizzliové jako stodoly, a Černej potok se změnil v Yukon river se vším všudy. Z říček se dalo pít a hajného našinec potkal, jen když ho vopravdu pozitivě hledal. Tyhle názvy se nenajdou v žádný turistický mapě a my je ani moc nepoužívali, jenomže at jsme chtěli nebo ne, nikdo z nás je v sobě nezapřel. A potom tady byla stará bouda na hranici civilizace a samoty, do který jsme zalegzali, když bylo dlouho lezavo, mrazivo nebo mokro, zkrátka vůbec neesteticky, nebo když jsme měli náladu na posezení v nedalekém baru. Jenomže to byly spíš chvíle vyjímecný, a vždycky nás to táhlo víc do lesů a do kopců. V tý době jsme potkali spoustu kamarádů-na ohních, v osadách nebo jen tak po cestách. Časem jich zase dost odpadlo, ale ti co zůstali, táhnou s náma tu ložku krásnýho trampskýho prokletí dál. Někdy klidnou vodou línějch zátok, jindy proudem při povodni, nebo jen po písčným dnu v období sucha, ale pořád vpřed.

Přešlo pár let. Vandry, potluchy, starosti, nesnáze...., i velké zelené, a potom jedna říjnová neděle plná sluníčka a zlata, který člověk mohl nabírat plnejma hrstma. Zlata, co krásně voní a šustí pod botou.

Brdský campy, Dakota, Žlutý skály, Děti přírody.....

Najednou je všechno jinak. Diskuse u sklenky červeného v Řevnice-house, která ostře kontrastuje s battle-dresy a Uskou v koutě. Nejsme stejní. Vídám kolem sebe, daleko víc než dřív, pohledy plnýnezájmu a uzavřenosti, lidí v maskovanejch bundách (na dobírku zašle VD Chomutov - ceny mírné!!), otázka v očích při pozdravu a mlčenlivé klopení zraků. Nedůvěra a izolovanost, kterou jsme sami dopustili, to je trend dnešního trampingu. Kam se podělo kamarádství? Jsme unaveni řády a pravidly hry, kterou jsme si sami vymysleli. Bojujeme proti spoutávání a organizaci a zároveň se bez ní nedovedeme obejít. A tak lžeme sami sobě. Rozpouštíme se a ředíme aniž si to uvědomujeme, pomalu, ale jistě a o to je to horší.

Nedělní vlak se loudavě sune ku Praze. Znějí kytary a my se pomalu přibližujeme k onomu třicátníkovi z nádražní restaurace: "Hele kamaráde, pocem vole, prosimtě, zahraj mi jupí čerte di radčí dál....."

A t a k j s m e . . s i v z p o m ě l i .

DAKTARI

T.O.S.Jasná hvězda

Křeček

1975

Pár starejch věcí vezmeš na sebe a na zřda zeleněj
a po nás nikdy nikde nezbejvá sta konzerva papírověj

dům a jedem se toulat nekum za nebe kde
sad, pro zvalenej kus trávy, co nás ukrejvá

vale dáme obyčejnejm dnům; nadíváte, chcete se smát. Půjdeme

dál, půjdeme dál,

a s námi ti, co chtějí v lese žít, když řeka v peřejích nám

půjdeme dál, co

nese klid, a ten, kdo bránit nám chce, musí říct, co

děláme špatně, musí říct.

Pro pár kovbojíčků slyším každej den
co tramp, to chuligán
a když pozvu někoho ať přijde jen
je línej a nechce se mu k nám

Těžko se autem dostaneš
pane Křečku, do skal sem k nám
ty co jsi řek že s trampy zameteš
znáš je vůbec. slyšíš, já se ptám

Půjdeme dál
a s námi ti co chtějí v lese žít
půjdeme dál
když řeka v peřejích nám nese klid
půjdeme dál
a ten, kdo bránit nám chce, musí říct
co děláme špatně, musí říct

DEN KONVALINEK

Sestra se zády těžce svesla po ležtóné skříni a dole súsťala dřepět. Zbyla tu se-
mu jen její skloněná hlava a dva řetisky od náušnic, klinkající do všech stran.
a tobou hromádka nešťastná? Jak a čím rozklepnout tvůj smutek dotvrda vařený?
Mám z prásadých řetisků stavět pyramidu? V Egyptě jsem nebyla, neumím to a tak-
stavařina je křehká věc, křehká jako hromádka nešťastná, jako ta, které se nero-
do neprobuzené děcko... Budeš mít ještě děti jako smrti, že nebudeš stačit zaso-
it. Třeba by se tvé první holčičce s tak slabým srdíčkem špatně slézaly kopce lí-
ta.

Mládě, řetisky se klinkají dál a hlava je zase o tři čísla níž. Scholená rama-
vští plachtivou katastrofu, jádérko mé lítosti je také protivně nahořklé. Strýčku
hého, souch mě v rejži, v té haldě bílých zrnek pro slony!

ment, romantik, sestra, ještě nezkubej rameny, za svými řasami-vídycky jsem ti je
viděla-si nech a šetři svou slancu vláhu. Zelený koberec máš doma, tak si ho se-
jvej tam! Teď nebudeš bulat, teď budeš poslouchat!

takhle...společný vzpomínky? Bývají to takoví věční kapříci, každý se jmenuje
pamatuješ?" Zamračí se nad vodou, nechá se chytit se ploutvičku. Hemračí se věčně,
ubina paměti si ho zaseje sašantročí do jiné tůně, stane se, že ho i utopí. Obtěž-
vám své kapříky...Který bude dost statný, aby uvedl tvou hlavu? Pamatuješ?

Tehdy byl Den konvalinek. Už nikdy nikde jsme paktak štědrě konvalinkový les ne-
šly. Pánečku, Velkopopovický kozel... Ale, co to žvaníš? Pivo Kozel patří domovaky
ce do Velkých Popovic, a Popovickými v našem okrese couvisi jen věhlasnými splávky
ších popovických. Projížděli jsme tedy na bicyklech Popovickými a u příkopu se tam
loužil stáráček, kterého sřejmě kozel čarstvá potrkal. Asi ne jeden, vypadal spíše
m deset půllitrových. Dostala jsem strach, aby mi v té pomalé rychlosti nenaskočil
m rám, a dupala jsem do pedálů jako vateklá. Vstoklá jsem byla hlavně kvůli tvé
šší zdatnosti. Pořád jsi byla v prachu a mě těšná a lůdačka nutila k aběsilému
chání. A za Popovickými - les, v kterém o sebe hlavinkami cinkaly jedovaté kytky.
šla se od nich náramná vůně, člověku se zrovna chtělo najít nejvoňavější místočko,
vedzaně natáhnout končetiny a nýt. Ale pozor, slunce už sice dělá co má, ale
protože ještě moc nemůže, tak sem se domů zisomřivě tetelí a třese. Její náruč úto-
š na ledviny a jiné lidské choulostivosti.

dyž jsme sebou nezodpovědně praštili do mde vonavé náruče, nikde neležel polštářek
jen na chvíli," kola se nám blýštěla na dohled, mlo a sdílá světební nálada a navíc
odivná úleva, jako když se člověk v pekelné vánici doškokrtá do závětrí. Máš vyhrá-
w, ale je mu slacko.

ak do zorného úhlu nás, dychtivých děvenek, vstoupil vetřelec. Vlastně dva. Jak už
o lesa chodí ona a on. Dvoma vytřeštěnými dívkám lehce zatrnulo. Dvanáctiletá /to
mko já/ dokonce smyslně očekáváním srudla a ostře sakrastrastovala a konvalinkový po-

rostem. Patnáctiletá / to jako ty, nešťastná hromádka / sase a přehlédem něco ne-
určitěho nasnačila očima a prstem na puze. Když pat, tak teda pat? Ťistší coť ty.
Tmavovlasá sločna přechákovala tray kytiček a já nad tou gazelou kuckala snichy.
Vypadalo to, že si zahrádník vyšel mezi konvalinky a motykou. Hetušila jsem, že
mekuckám jen snichy, ale i sáviatí. V představě jsem najednou poskakovala přes
kytky sama / procítěněji /, bohapustě trhala hned tu, hned tam.

Má fantasie létala se sarku na sark jako postřelená sluka a dýchala se krk pře-
kotným představám. Snad jen pubertální hlavy snesou to rašení a kořatění nezmys-
lů. Už jsme pak nikdy v podobném tichu nevydržely. Oči neklidně tékaly na stop-
kách. Stopky očí a stonky květin. Nádherně vyvedená harmonie bílé, haččé a modro-
selené. Jak jsem tehdy přehlížela brušení ve skroucených nohách, když tam dvěma
konvalinkový koberec sládnul, lákal je a šeptal, nestyda, neodolatelné závrhy!
Lehounce se sesouvali, přidržujíc něžně jeden druhého jako v zakázaném filmu.
Konečně mi bylo jasné, že nehledali perníkovou chaloupku, ale jeden drzhého.
Pchá... ledviny, cha, cha.. studená náruči, konvalinková milenai tak grovinka
pasou po dobře míněných radách.

O den později

Mo to se přece popisovala ta smutná, ostivá kapitolka naší bezmezné zvědavosti a
dychtivosti. Tak jsme drkotaly zuby, přehlívaly tilko teploměru, przkaly "na zdr-
a "na dejito". Očima jsme občas zabloudily k váse s pugetem zahradních konvalin.
Nějak se jim, holčám jedovatejn, zachtělo rozměť. Snad jim chyběl Volkopopovický
kuzel na místo světrale vody, snad toho taky viděly noc a právo zániku si na nic
za trest brousilo drápky o něco dřívě.

Ale co my? Teplota kolísala, až dokolísala a dala se na ústup. Vyplázly jsme za
ní své - ještě trochu bílé - jazyky. Všechno apatřené jsme měly v hlavičkách řád-
ně posáchané. Zůstal tam jen popovický les a ta jeho jedinečná konvalinková spou

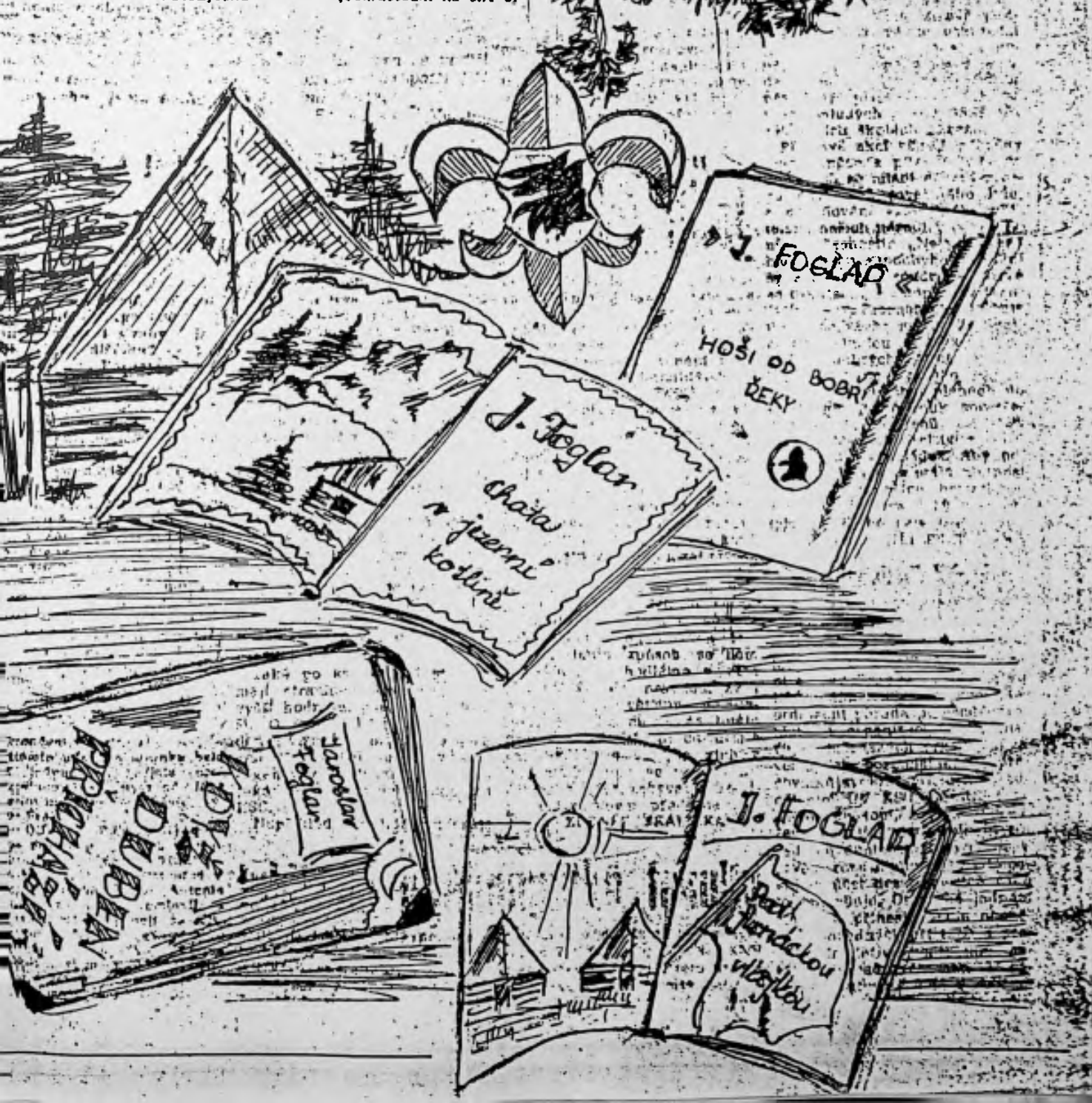
"Jó, tys z toho byla tenkrát správně vyjevená!" Zachachtala se na jednou hro-
mádka nešťastná s převahou svých pátků. Její náušnice se teď právě rytaiicky kýva-
do taktu té známé písně, které se říká "Snich". Menápašně a opatrně uválmaji
ploutvičku svého kaprika. Díky, strejčku Příhodo!

Foglarovky ano, nebo ne?

V poslední době se setkáváme s jakousi formou renesance foglarovky. Bylo to jednak na neplonžských letních táborech na čtenářských besedách, kde jsou tyto knihy brány jako motivace dlouhodobé činnosti mládeže a dětí, nebo jsou doporučovány jako výchovný program. Tyto skutečnosti vyžadují zamyslení nad problémem, nastíněným v nadpise.

Foglarovky vznikaly převážně ve třicátých letech našeho století. Přinesly mnoho nového, zajímavého a dobrodružného. Autor v nich přinesl i některé nové a neotřepané formy práce mládeži. Sám na jedné čtenářské besedě specifikoval svou literaturu pro chlapce ve věku 11—18 let. S některými náměty setkáváme dodnes. Plonžská organizace, která při svém vzniku zdůrazňovala, že z dřívějších organizací dětí a mládeže přejímá vše, co je pokrokové a dobré, některé převzala. Tak známe dnes krabičku poslední záchrany či využíváme motivace dlouhodobých her. Jaroslav Foglar ve svých knihách sledoval vytváření kladných morál-

(Pokračování na str. 4)

(Dokonečím ze str. 1)

ních vlastností. Řídně svých knih. Formuloval je ve svém modrém programu, který odpovídal době, ve které žil, a ve které knihy vznikaly. Tedy v období buržoazní republiky, její ideologie, které také vyhovovaly apolitický program, ke kterému se různé organizace hlásily a pro které byl Foglarův program zpracován jednoduchou formou v dobrodružných knihách vitálním obohacením činností.

Foglarovky zůstaly v povědomí lidí; dnes často už i přesto jako něco, co „táknutí“ knihy namírně táhlo. Ať to byly Rychlé špy, Hoši od bobří řeky nebo kterékoliv jiné knížka. Z

před námi muž, který má sice radu kladných vlastností, ale neokáže si odpovědět na sociální problémy a orientovat se v konkrétní společenské situaci. Je nezdolná sám nešťastný a jeho občanská aktivita se často dostává na zcestí. Zadržím jsem slovo muž. Socialistické pedagogika využívá přednosti kolektivů ve školách, v pionýrské organizaci i v životě k výchově harmonicky rozvinutého člověka. Rovnoprávnost žen, vzájemné vztahy chlapců a děvčat, které jsou přirozené a mají pozitivní vliv na výchovu mladé generace jsou v těchto knížkách popřeny.

Pionýrská organizace, která sdružuje zhruba čtyři pětiny

cím pionýrským kolektivem. Ti pak zcela přirozeně hledají uspokojení svých zálib a nezáleží jim na tom, zda jim je nabídně SSM, tělovýchovná a svazarmovská organizace nebo někdo jiný.

Právě v těchto případech, z nedostatku zkušenosti, námětového materiálu i ve snaze odlišit se od ostatních, berou právě foglarovky a používají je k motivaci činnosti. Když někdo odváhu být k sobě náročně a splnit i modrý Foglarův program, vyroste mladý člověk, který jsou statečný, poslušný, odvážný, ukázněný, vytrvalý, silný... ale často vzhlížející jen k sobě a vlastnímu prospěchu. Stačí jim postavit do čela ve-

kem foglarovak a odmítá výchovného systému pro lidi, kteří při sjednocování dělnického hnutí a vytvoření jednotné organizace děti a mládež hledali cestu k uplatnění svých zájmů. Je pravda, není dost dobře připravených kvalifikovaných pracovníků volný čas mladé generace. Vždyť také bi „nehrajeme“ vybranou skupinou mládeže, snažíme se postihnout celou populaci. To je těžší a náročnější než ve školce. Je stále dostatek lidí, kteří jsou ochotni práci odložit osobní potěšení a obnovit ho náročnou prací mládeže. Je to zodpovědná práce a na hraní a dělení „já na to mnoho lidí ještě dřív, než začnu“ volní dobrou oporu. Některá vytvářejí hospodářské pracovníky, prostě poměte těchto pracovníků v jejich společensky prospěšné činnosti. Vždy jsou však formálně tak, že „mohou“. A i s tímto je mnohdy problém, že se děti jen těžko přecházejí z objektivity dělnické, jak takovou činnost označovat nebo ztěžovat. Svědčí o tom i čísla, která mají svazácké, každoročně k dispozici toho vyplývá, že problém zůstává jasně výchovný systém, než který je uplatněn v činnosti naší mládeže. Problémem je vychovávat a řídit další lidi, mající předklady, věst úspěšně mládež této práci, soustavně jim k vyvíjení podmínek a tuto společenskou oceňovat. To je dlouhá cesta k řešení problému, který se tak rádo diskutuje na přednáškových besedách i v moři.

Projevy, které jsem v programu apolitického výchovného programu foglarovak nastil příliš připomínají konec 30. a 40. let a myslím si, že nemůžeme nikoho, kdo by chtěl prožít delší dobu krizových let, přehozit domnělkou, že si to dělá, ale zanechávají delší dobu dobří školy, kterým třeba předcházet. Je naší povinností mládež před tímto vy ochránit. Naznačené tendence, byť by to bylo jen ve využívání foglarovak, jsou důležitým varováním. Právě proto, může být fundovaná a bez nějaké zjednoceno každé takové i to, a tedy i foglarovská literatura využito pozitivně, což ne je s odmítnuto zastaralé, přikonalné a škodlivé. S tímto se souhlasovat lidi, kteří v oblasti práce s mladou generací expandují a zavazovat je ve všech společenských a organizačních jednáních postupem v zájmu nejen dorůstající generace, ale celou rozvinutou socialistickou společností.

PAVEL DOUSEK

FOGLAROVKY ANO NEBO NE?

„Těchto“ bylo vydaných knížek v předloze na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let. Byly nejen modrým, odlišujícím se od všeobecné „mládeže“ jako by na renesance nebo aspoň pokus o ni. Je to tomu využívání kulturního výrobu autora, které má přilákat v příštím roce. Vytvořila se takováto kočovní společnost, která jezdí republikou a vystavkou Foglarových prací, s tímto ukázkami, habrůvkami a besedou profesionálně dobře připravenou a členou decentní a vyvíjející vlivu neodpovídajícího společenským záměrům. To už není ovláda čelozvláštní práce Jaroslava Foglara, ale zpochybňování výchovného systému socialistického státu.

Existuje mnoho knih, které čtenář bere pro zábavu, odpověď na otázku, proč je to tak poznání. Ne každá je tvořena s cílem vést a vychovávat. Nikdo proti tomu nic namítá, i když jsou, a tímto záměrem i psány. Ale ve chvíli, kdy je někdo začne předkládat jako návod na výchovu a vytváření morálních vlastností mladých lidí, je nutné říci: **Jednoznačně NE!**

Proč? Především proto, že tato literatura vyrůstá ze zálib svých autorů, než vyžaduje výchovu mladé generace v socialistické společnosti. Odváhu, odvednost, vytrvalost, čestnost, obratnost, sílu a další kladné morální vlastnosti samozřejmě i dnes považujeme za nutné a důležité výchovy. Než je však izolovat od ostatních, jsou společností. Podat-li se nám naplnit onen „modrý program“, stojí

dětské populaci, má vytvořený výchovný systém, který je tak bohatý a pestrý, že v něm najde každé dítě i vedoucí příležitost k činnosti, odpovídající věku a zájmům. Neposkytují prostor pro romantiku i rozvíjení všech vlastností formulovaných v morálním kodexu budovatele komunisty. Doplní je další požadavky, vychovávající aktivní přístup k řešení problémů, počít sounáležitosti ke kolektivnímu, potřebu pracovat pro něho a také v něm mít oporu, aktivně přetvářet své okolí atd. Od nejbližšího kolektivu vede mládež ke konkretizaci pojmu socialistické vlasti a její postoj i dílo v ní. Současně vytváří základy materiálního pojetí světa, poznávání příčin kolonialismu, vykořisťování, apartheidu a válek. S tím úzce souvisí i vytváření internacionálních postojů k těmto problémům a rozvíjení spolupráce na klimu národního světa, která usilují o spravedlivé uspořádání světa, bez válek, násilí a s tímto se všestranně zvyšující úroveň života pracujících na celé planétě.

Je zcela zákonité, že na takto vedenou pionýrskou činnost by měla navazovat ve stejném směru, ale jinými formami odpovídajícími věku, i práce a nejmladšími svazáky po příchodu do středních škol a učilišť. Přechod od pionýrských schůzek, výletů, výprav a her s dalšími formami činnosti ke svazáckým schůzkám je velký a pak se snadno stává, že svazácké organizace nestíhají dost dobře navázat na to, co byli zvyklí dělat chlapci a děvčata v dobře pracujícím

douc osobnost, která využívá jejich fyzické zdatnosti, kázně, poslušnosti, mícnosti a nebojácnosti je může stejně dobře využít ve prospěch socialistické společnosti jako proti ní.

Sotkáváme se s názorem, že neexistuje žádná literatura, která by se vyrovnala foglarovské, pomíháme-li srovnat pionýrské a svazácké „předpisy“. Ale to není pravda. Jako příklad si uvedme tvorbu Františka Továřka. Je pravda, že ve svých knížkách příliš konkretizuje příběhy na svůj oddíl a má jevíš, ale to není na závadu. Právě na tom je vidět, jak dokázal činnost poznávanou a prováděnou v období před druhou světovou válkou obohatit o to, co tihy literatuře foglarovské za vyžaduje současnost. V padesátých letech, kdy se Jaroslav Foglar zaslívil, pokračoval František Továřek v práci s dětmi. Podílel na tvorbě dětských pionýrské organizace na základě těchto společností formované po vítězství února v našich zemích. Organizaci, která z kořenů této společnosti vyrostla. Svoji předchozí práci obohatil o nové prvky, svázal je s každodenním životem a podílu dětí na jeho rozvoji. Jeho knihy, počínaje Hvězdami nad jáborem přes Poselství černé masky ke Kronice mého oddílu jsou stejně návodné a motivující, jsou však spojené s dneškem, s revolučním vývojem našich národů a tradicemi internacionálního citění... Knihy vycházejí bez problémů, o kterých hovořil Jaroslav Foglar a jeho čtenáři.

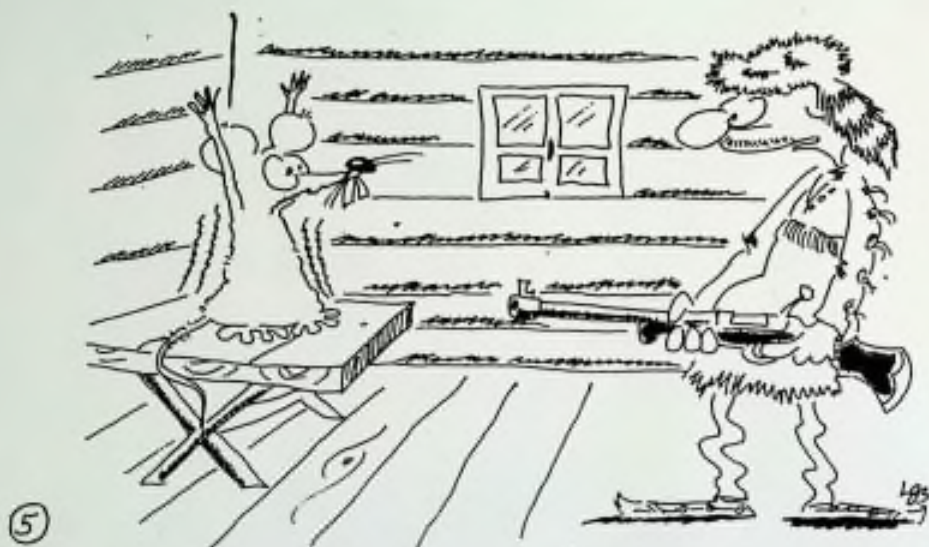
Je až nebezpečné nevidět, že hlasy nespokojenosti s nedostatkem

HUMOR OD OHNĚ WAMPÍRŮ

JEN POJĎTE DÁL, DĚTI. NEOSTÝCHEJTE SE. TAKOVÍ ZBLLOUDILÍ
POCESTNÍ JAKO VY, JSOU UNÁŠ PEČENÍ, VÁŘENÍ.

37

5

A, KŽ TA MAM, MOJA ŽENA CHCE KOŽUCH. S BOBORA, SPRAVU TO MNE, SEM BOBOR, SEM BOBOR, SEM...

6

PÍSNÍČKÁŘI

Písničkář je dnes tak trochu módní. Skouší hrát leckdo, lidé, kteří ne-
mají na to, aby hráli s kapelou, si mnohdy myslí, že sólově je to lehčí a
pak se diví, že je kamarádi neberou... Písničkáři jsou dnes vyhrazeny ce-
ně přehlíčky /Letorost, Těšnov aj./, ostatně ekonomicky pro pořadatele
nejvýhodnější, jsou na výsluní.

Druhá věc je ovšem ta, že mnozí si to skutečně zaslouží, protože dnes
ředstavují špičku naší kultury vůbec. Jejich texty jsou srovnávány s
erichem či Suchým, jejich hudba bývá zpěvná pro kohokoli, jejich přístup
lidem obyčejně sňatal příměrů, do této sorty dnes už zapadli svou
verbou i trampští klasikové - Ryvolové, Kíd, Zalaan, Daněk, Hedvča. Jsou
kus dál než v šedesátých letech, kdy u nás hnutí lidí s kytarou či ji-
stým nástrojem začínalo, i když to nejlepší z té doby se zachovalo v na-
ších zpěvácích /bohužel tu nebudeme publikovat úplně všechny špičkové
autory, i když historie je jedna a u ohňů ji slycháme pořád.../ či na des-
kách. Písničkáři jsou svěcím doby, jak kdosi řekl, jsou jednou z ná-
prav a proto je mám rád. Je výborné, znáte-li melodie k písničkářům, jsou
dobré noty - ale u textů těchto autorů to není nezbytné, dají se číst
samotné. A to by stačilo na úvod nového seriálu stačilo. Teď už jen začít -
řekas tón, koho dnes mají rádi téměř všichni...

Jarek Honavica

Narozen 7/6 1953. Žije v Českém Těšíně. První vystoupení roku 1981 na
olkovém kolotoči v Ostravě, jako host recitálu Pepy Streichla. Rneš vel-
ký úspěch a pak to už šlo samo. Jenže v té době měl už se sebou nejašně
deset let textování pro rockové i taneční kapely /včetně bývalého Citró-
nu či Marie Sottrové/ a v kupletu hromádku vlastních textů, hraných do-
mů jen po mejdanech. Po Kolotoči přichází velký úspěch na Portě 1983,
kde se sním seznámí zbytek republiky, chvíli na to se profesionalizuje
oby písničkář a půl roku tak hraje. Dobu velkého rozkvětu vystřídá zá-
maz činnosti, Jarek si dává pauzu, po čase ale zas hraje - se cestovně,
jako amatér. Tři roky si na Portě nezahrál / i když v roce 1985 měl pís-
ničku Krajina po bitvě ve finále autorské soutěže/, po dlouhém slibování
 konečně na podzim roku 86 dělá nově přehrávky u ostravské agentury a hra-
je znovu profi. Vyšli s ním oficiálně tři rozhovory - dva v mladém světě,
eden v Populáru. Napsal zhruba 90 písní, další přeložil či upravil
lidovky pro sebe.

Náš pohled:

Jeden z nejlepších, které kdy tato republika měla. Vezmu-li řadu těch
absolutních dosud, pak si vychází po Hertovi čtvrtý v pořadí. Člověk
klidný, snad trochu bohém, občas dost pije, někdy působí hodně unaveně
divíte se ? /, ale na vystoupení se rozzáří a začne pouštět krásu,
poziti, pravdu, smích, pohodu. Milenec života a snad i anoha žen, bás-
ník i bojovník, se ním dnes stojí folkaři, rockeři i trampové, písnič-
kář fascinující každého vnímavého člověka, který pozná jeho písničky.
Mám ho rád.

Houla

KRAJINA PO BITVĚ
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

/ píseň z původního finále autorské soutěže PORTA 85 /

Mířme na sebe, mířme já a ty
ticho je kolem, jen pes štěká na vraty
na louce leží mrtví motýli
padá déšť do esálků
jsem jediní dva kteří přežili
tahleto dlouhou válku

Míříme na sebe, míříme já a ty
tiskají se kolena
v uších nám ještě zní vybuchlé granáty
a sarkta s kosou dělá retumě
prochází se v bílé rozbě
no a ay dva teď tady ležíme
v nákopech proti sobě

Míříme na sebe, míříme já a ty
oba jsme utekli hrobníkům s lopaty
ve stovkách velikánských útoků
štěstí nám oběma přálo
a teď nás dělí jenom sto kroků
a je to moc i málo

Myslíme na sebe, myslíme já a ty
co včera platilo, dneska už neplatí
však ještě hrůza visí nad krajem
těžké je mít se rádi
když jsme si postříleli navzájem
své nejlepší kamarády

Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic
vedouch krví prosycen dýcháme z plných plic
pach sarkti pod káží je sarytý
končí se dějství první
ještě nám tašky zbývá k proliti
dvakrát šest litrů krve.

A my míříme na sebe, míříme já a ty
ospalí žizniví zmrzlí a vousatí
nebo se šepí, už se blíží noc
oči jsou těžké jak kámen
ech koho ládat o radu a o pomoc
když oba usínáme

Als míříme na sebe, míříme já a ty
padají hvězdy a obzor je hvězdnatý
pod jedním nebem oba ležíme
hřejivá je náruč matky Země
a jak tak sníme, oba ve snu kráčíme
já k tobě a ty ke mně
já k tobě a ty ke mně
já k tobě a ty ke mně

a nám nezbývá, než dodat, že další písničkou
o kterém bude teď je Vladimír Korta - takže přátelé.

No a na stránce následující je k nabídnutí povídka, která je pokračo-
váním Cimbarova LONG-HORN-BITTERU, receptu pro traťové dobrodružy nve-
řejněn v minulém čísle Poutníka.

Recept byl opravdu sdatilý a dokonale rozkreslen do všech podrobností,
takže i blbec si mohl pokušat. A vaše ohlasy, že je to jen taková hran-
da jsou neopodstatnělé a úplně k ničemu, já totiž, jen co opíšu Šoldova
reportáž /povídku/ jsou do masného kráku pro flák koniny.

Mladý muž s dlouhými vlasy
v bílé košili a tmavých kalhotách
seděl na zemi a hleděl do země

JAK JSEM DAL NA CIMBURU

Kamarád Cimbura na mě, i přes svůj zjev, působil vždy dojmem vzdělaného a dobrosrdečného člověka. Stalo se, že se mi do ruky dostala jeho zdařilá receptura na delikatesu traťových dobrodruhů Long-hobo-biftek. Jelikož jsem byl již leča a jinejch konzerv syt, uvítal jsem to jako vítanou směnu trampského jídelníčku.

V pátek odpoledne, dle návodu, jsem zašel k řezníkovi. Než jsem stačil něco říci, dal na váhu kus něčeho, podobajícího se masu, čímž plně vyhověl receptu. Zaplatil jsem s úsměvem, pěkně poděkoval, čímž jsem ~~vyhověl receptu~~ řezníka vyvedl z míry tak, že mi vrátil o 30 Kčs víc a jestli ji nezavřel, tak má pusu otevřenou ještě dnes. Dle receptu jsem probral pál popelnic a přidal získané delikatesy k již zakoupenému masu.

Takto získané suroviny jsem, taktéž dle návodu, pohodil do prachu velkoměsta a dokopával k nádraží. Projevil jsem se jako slabší povaha a zbytek cesty jsem surovinu táhl za sebou na špagátě. Na nádraží, opět podle návodu, jsem tuto surovinu popliva pro štěstí, dal navrch žracáku, nekoupil jízdenku a vstoupil do vlaku se svalnatým průvodčím. Dle Cimburovy povídky mě měl tento po zjištění, že nemám jízdenku a po pohledu na maso ve žracáku, vyhodit z vlaku do lůna přírody. Průvodčí, pravděpodobně neznalý Cimburových povídek, přišel mnohem dříve, přiváben puchem materiálu na Long-hobo-biftek vydávaným a vyhodil mě do lůna seřadiště smíchovského nádraží.

Vstal jsem z lůna, řekl si tak ať a rozhodl se dál pokračovat v již započatých přípravách na lahůdkový oběd. Přicházejícího domorodce jsem se zeptal, kdy pojedě další vlak po této koleji. Podíval se na mě jako na blbce a řekl, jestli jsem si nevšiml, že jsem na seřadišti. Opět jsem si řekl tak ať a pokračoval dál podle receptu. Maso jsem očistil v pangejtu od bulvární špíny a vydesinfikoval v kopřivách. Do kolejnice jsem si, za častého uskakování před projíždějícími vlaky, asi po třech hodinách práce, vyvrtal díru. Potom jsem si asi metr kolejnice obložil dřevem a zapálil. Na dotazy kolemjdoucích posunovačů jsem odpovídal pravdivě, že si připravuji oběd, ale všichni si stejně mysleli, že jde o nový druh svařování. Když se kolejnice dostatečně rozžhavila, musím podotknout, že doporučených dvacet minut nestačilo, položil jsem na ní maso a na jedné straně zajistil hřebíkem do vyvrtané díry proti posunu. Surovinu jsem napnul a hojně posypal nehašeným vápnem. Podle receptu jsem neměl následující reakci věnovat pozornost. Ale to nešlo. Začal jsem se přiklánět k názoru posunovačů, že jde o nový druh svařování. Následný vlak měl maso naklepat do zářezející délky a vláčností. Takto již hotový Long-hobo-biftek se měl ovinout na levé předloktí a konzumovat pomalu, dlouho a za tepla. Opět musím podotknout, že Cimburovy výpočty o, přímé úměrnosti váhy a délky soupravy k délce a vláčnosti bifteku, když vlak opustí maso, nesouhlasí. Když poslední vagon opustil potravinu, seškrabal jsem asi dva gramy toho hnusu a pozřel. Toaletní papír se projevil jako zcela nepotřebný.

Závězem bych chtěl poděkovat I. anesteziologickému - resuscitačnímu oddělení fakultní nemocnice v Motole za poskytnutou první i další pomoc.

Kamarádi, nevěřte Cimburovi, ani MUDr. Lhotákovi z psychiatrické léčebny, který tvrdí, že jsem větší blb než autor receptu.

Š o l d a

STO, Bílá vrána - Javor

Praha

SAMOTA

/ povídka z Trapsavce 86. - kategorie: začátečník /

Škrtla sirkou a svíčka se konečně rozhořela. Ozářila nádhernou nálepkou: R U M - jasně zářilo do nosu.

"Pomoc bližním", uchechtla se a nalila si novou sklínku.

Měsíc zářil a z hospody dole ve vsi se ozýval řev.

"Taky by mohli přijít řvát blíž." Otrásla se a rozhlédla se kolem. Zbytečně. Tma byla tmoucí.

"Od zejtrka ji budu prodávat" a zaklonila hlavu na hvězdy.

Velkej vřz. Když mi bylo deset, chystala jsem si opratě. Že si ho zapřáhnou. A von si zatím zapřáhl mě. A vláčí mě už dobrejch dvacet let.

"Asi je kalenej jak ocel" - povzdechla si a zaklonila znova hlavu. Tentokrát vypila obsah sklínky naráz.

Zafoukal větřík a svíčka ozářila kout u dveří.

"A hele, ježura, pocem, ty jehelníčku, ať si tě pochovám..."

Svíčka se rozkmitala a ježek se schoulil do klubička.

"Co blbneš, malej, vždyť já ježky nejím." Zamlaskala a ježek vytrval. "Jestli se na mě nepodíváš, udělám tě zítra k obědu!"

Ta představa jí nadchla.

"Už vidím ty dva balvany jak se ládujou", dík, dneska se ti to povede lo... no, vono se říká, že ježek na smetaně...

Rozchechtala se jako blázen.

"To se musí zapít." Svíčka spadla a zhasla.

"Krucinál, už by ti dva balvani mohli přijít!" Sírky zapadly do neznama. "AU, ty pícháš, potvoro!" Nový plamínek ozářil okolí. Řev z vesnice se blížil. Dole na cestě se rozdělil do několik do několika pramenů. Nejsilnější se ozýval z cesty od brány: "z flámu domů vracím se napálenej, prachy nemám, sem celej vyválenej..."

"My ti vinšujem, vílo, aby ses na nás nezlobila a nechala nás přespat v našich postýlkách..."

"Postýlky máte támhle u studně!"

"Au, vílo, co blbneš!" Spacáky trefily požadovaná místa přesně.

"Jak chceš, jezinko, ještě budeš škrabat prstíčkem,"

"Asi co." Plamínek právě dohasl.

"A vítám tě, milý dnešku," stačila ještě zašeptat, když se otáčela na druhý bok.

Sněhulák v kaluži

/ a ještě jedna básnička z Trapsavce - od začátečníka /

Tisíc kapek na kabátě
vzduch jako dravý pták
prohlíží stopy zvěře v blátě
dneska je kdeco naopak

Tisíce louží po cestách
ve větru brázdí lidské tváře
na stránkách novin usnul strach
a děti pálí slabikáře

Tisíc válek za jedno století
o ceně krve rádi čtete
a když vás osud pozve k zpovědi
o žádném bezpráví mu neřeknete

Tisíce lásek na štítě
zástupy žen sní o mužích
až skončí válka zase postavíte
sněhuláka v kaluži

Poznámka redakce: Možná se vám zdá, že toho z Trapsavce uveřejňujeme hodně, jenomže, tak nějak nechceme, aby dílka, ať již ta oceněná /ta vychází ve sborníčku/ ale i ta ostatní, která třeba neskládila vavříny, ale o němčem mluví byla zapomenuta a sůstala po umístění v soutěži na dně šuplíku autorů. No a taky čas neustále chvátá, je tu nový rok a v únoru trapsavcůká uzávěrka a pak další přívál příspěvků.

ZAPAL SVÍČKU

HUDBA: BĚDA
TEXT: BĚDA

ZA-PAL SVÍČ-KU
DO KAP-SY DEJ

DO SVĚ-TA JDI SI VY-HLE-DAT BLÁŽNA KTE-REJ BU-DE MÍT TĚ
CHLEBA KŮRKY A NE-BO HRAČH, KU-DY PŮJ-DEŠ CESTU ZNAČ SI

JA-KO JA' RÁD. ZA-PAL SVÍČ-KU A-LE TLUSTOU, DLOUHO PŮJDEŠ
JAK VPO-HAD-KAČH. TRO-JE PER-KA VY-KO-VA-NÝ BUDOU BR-ZY

CESTOU PUSTOU, CESTOU OD MÝ CHAJDY NA ZA-PAD.
PRO-ŠLA-PA-NÝ NEŽ SE VRÁTÍŠ ZPÁTKY NA MŮJ PRAH.

IMAR-NĚ O-HEN ŠVO-JÍ TOU-HY U-DR-ŽU-JI NA-DĚ-JÍ, VRÁ-TÍ-LI SE

Z CES-TY DLOU-HÝ BU-DU JI MÍT RA-DĚ-JÍ. TRO-JE BO-TY PRO-ŠLA-PA-LA

CESTOU JDE DA'L, HRAČHO Z KAPSY VY-SY-PA-LA PTÁK SE-ZO-

BAL, MI-NE SVŮJ CÍL, ZAČ-NE BLOU-DIT, JÁ O LÁ-S-KU BU-DU LOU-DIT,

O TU LÁ-S-KU, KTE-RÉ JSEM SE JE-NOH SMA'L, KTE-RÉ JSEM SE JE-NOH SOTÁ'L,

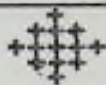
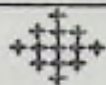
KTE-RÉ JSEM SE JE-NOH SMA'L

Miloš Seifert

zakladatel čsl woodcraftu

✻ 8.I.1887 1987

Všichni trampové - kteří začali jezdit ven až už pod vlivem kamarádů nebo z vlastní iniciativy - setkali se zkrátka se jménem E.T.Setona. Četli jeho "Dva divočky", "Děti divočiny" či jiné povídky o zvířatech a především pak "Knihu lesní moudrosti", která se stala v mnohém i inspiací trampskému hnutí. Je mnoho osad, které nosí domovenky se známkou lesní moudrosti - ale málokdo ví, že prvním překladatelem spisů E.T.Setona o woodcraftu a o životě v přírodě byl - profesor Miloš Seifert.

Jako první pochopil genialnost Setonových objevů mládežnické sebevýchovy - novou cestu k ušlechtilému lidství. Byl nejen velkým vyznavačem Setonova programu výchovy, ale jeho zásluhou zůstane i snaha vybudovat podobné hnutí u nás.

V letech, kdy Miloš Seifert počal učit, pronikal k nám z Anglie skauting - Seifert je jedním z prvních průkopníků této nové výchovné metody. Již v r. 1912 táboří se svými studenty z berounského gymnázia pod stany na Šumavě! Zakládá kmen "Děti Živěny", později rozšířený na Junáckou obec Pšehlavců a Horních chlapců. Avšak hnutí, které Seifert vyvolal, nesrostlo s oficiálním skautingem, ideologicky se lišilo. Bytostně cizí byl mu vojenský drill. Byl stoupencem míru mezi národy, pacifista každým coulem a proto se brzo obrací k pravému zakladateli skautingu - E.T.Setonovi, - jehož mu bylo dopřáno jen jednou v životě na pár hodin spatřit - a jehož životnímu názoru a výchovné metodě zasvětil celý další život s bezpříkladnou oddaností. Stal se Setonovým "žákem", při překládání vklada do Setonových vět své vlastní srdce, do jeho slov své vlastní ideály, rozšiřující a ovšem i upravující woodcrafterskou předlohu E.T.Setona. Tyto překlady byly pak nedocenitelným podkladem pro začátky Ligy lesní moudrosti.

Setonovo hnutí se nestalo u nás hnutím masovým. Našlo si však cestu i do junácké organizace a jeho prvky slouží i soudobým organizacím mládežnickým.

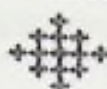
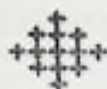
Miloš Seifert nebyl však jen učitel a woodcrafter - jeho zájem i literární dílo stojí na širší základně. V rozpětí let 1911-1932 vyšlo z jeho pera 18 původních spisů a větších literárních prací z oboru pedagogiky a přírodovědy / nejznámější je jeho kniha "Přírodou a životem k čistému lidství" a útlé knížečky o přírodě "Vidoucí oči" a "Rok v přírodě"/, dále nespočetné drobné stati uveřejňované po různu asi ve 24 časopisech. Přeložil 27 knih z literatury holandské, americké a anglické. Kromě Setona jsou jeho oblíbenými autory Ruskin, Carlyle, Emerson, Thoreau a další.

Není možno nevzpomenout právě v těchto dnech tohoto téměř zapomenutého autora, překladatele a filosofa, zakladatele čs.woodcraftu, milovníka květin, přírody a dětí a svobody, učitele života, kde kanoe a tee-pee jsou domovem, člověka jemnocitného, vytrvalého, tichého a skromného, stále přemýšlivého se zájmy jen lidsky ušlechtilými - Miloše Seiferta.

Dne 8.1.1987 uplynulo 100 let od jeho narození. Připomeňme si jej právě v tomto roce na stránkách Pouťníka ukázkami z jeho celoživotního díla.

M.Seifert zemřel nemocen v r.1941 v Bechyni, kde je také pochován.

Jeho kmenové indiánské jméno bylo - Woowotanna.

Bylo to na břehu řeky Berounky nedaleko Karlova Týna - kdy ubíraje se k našemu tábořišti o 11.hodině noční - prvně zaslechl jsem slavíka. Nepomyslel jsem si nikdy, že jednou bude mi dopřáno toho štěstí, abych samojediný uprostřed veliké zahrady žil a denně opajel se kouzlem slavičího klokotání. Dnes, kdy i to je minulostí, zdá se mi, že malý, nepatrný tento ptáček dal mi nejkrásnější chvílky života. Ani zpěv největších zpěváků a koncerty nejslavnějších virtuosů nemohou mne tak uchvátit.

Slavík v houštině za tiché noci nebo rážového úsvitu - toť radost Matky Země samé, věčný mír, harmonie a láska, jež objímá přírodu všechnu, toť řeč Kosmu a já jí naslouchám zbožně a cítím dech Moudrosti Jeho.

Měl jsem slavíka přítelem a jsem hrdý na to. Ráno, když jsem studoval v zahradě, sedal mi na větvích škumpy nad hlavou a zpíval, neúnavně zpíval, až se vše rozléhalo jasotem.

Žádný zpěvavý ptáček náš nedovede tak zvukně se rozhlásit, tak kulatými jasnými tóny a přitom tak silnými a dunivými. Byl jsem často nutkán odložit pero a naslouchat písni jež tryskla z hrdélka malému bratříčkovi mému, vždy nová a nikdy nedozpívaná.

Nové a nové melodie zvířily vzduch, v té chvíli slavík byl králem tvorstva a zdálo se, že celá zahrada mu naslouchá. A byla to zahrada, ve které byli aristokraté: nejen urozené staré stromy, osiky a duby na hrázi u rybníčka, ale i obrovský tulipánovník, strom dalekého Japana - všichni byli tiší vedle klokotání slavíkova. Byl zároveň virtuosem i kapelníkem, skladatelem i muzikantem.

Pokoušel jsem se zachytit na papír ten zázrak zpěvu, ale marně. Nikdy nebyla ta píseň stejná, avšak bylo možno v ní postřehnout verše, jež pokaždé znova přicházejí.

Už mnoho učenců snažilo se vyjádřit slavíkovu píseň, přeložit ji do lidské mluvy nebo do hudebních tónů.

Všechny tyto záznamy napodobují jen víceméně přibližně rytmus a výšku tónů zpěvu, slovy však nelze vyjádřit čistotu a brilantnost tónů a nikdo zpěv slavíka nemůže ocenit, kdo ho sám neslyšel.

Kdo ho slyšel, kdo naslouchal klokotání jeho za tiché letní noci nebo za vlhkého jarního večera, jistě se shodne se mnou, že je to veliký umělecký požitek a hluboký náboženský okamžik, jakých málo v životě můžete zažít. A já bych vám radil, hoši a děvčata, abyste, počínajíc koncem dubna, v květnu nebo v červnu - dokud je čas, věnovali všechnu svou cestovatelskou touhu a všechn svůj slídívý um tomuto cíli: o samotě sám a sám naslouchat slavičímu zpěvu. Řekl bych vám, kam byste měli se rozejít, abyste jistě slavíka slyšeli - někde k teplým údolím jižního Váhu, někde ke břehům Latorice divé nebo Terešvy stříbrné, ale když vám to nebude možno, hledejte v okolí vlastním.

Miloš Seifert - Woowotanna

/ z knihy "Vidoucí oči" /

JÓ TO KDYSI...

Jó to kdysi... se před lety /neči tak deset let/ jmenovala rubrika v našem časopysku Dým, kde jsme vzpomínali na slávu, rubriky, obsah a celý morální profil zašlých i současných trampských časopisů. A protože si myslím, že i vy byste o nich mohli vědět, dohodl jsem se s redakcí na obnovení vzpomínek na stejné nádherné, kteří kdysi dělávali Trampa, Tuláka atd a dnes třeba Poutníka či Šastlaví stopů atd... A to by snad na úvod stačilo. Rest tedy okádování a vzhůru do roboty ...

konužel nemohu začít od úplného počátku, protože ho nemám při ruce. To byl především Tramp v letech 1929 - 1930. Ale vlastně můžu - pokud použijete část seriálu z Dýmu, kde vycházely nejzajímavější ukázky z něj v několika číslech. Tak tedy:

Úvodník č. 1 leden 1929

Šachem obligátně: Tramp je slovo anglického původu zavlečené k nám Jackem Londonem a přeložené do češtiny, znamenání něco jako tulák sklidilo se u nás rychle, tak rychle, jako strácelo na evropském významu. Československý tramp trampem v originálním smyslu není. London rozuměl tím jménem tuláky, plachotící se bez určitého cíle Amerikou, přechy na ukradeném koni, pod Pullmanovým vozem nebo také na vozem. Tedy prostěcky, z nichž náš tramp využívá, a to pouze v nejhorším, ten první a poslední. Význam amerického slova tramp a našim trampem tedy vůbec neodpovídá.

A jak u nás tramp vznikl ?
/pozn. redakce: o tom jsme v poutnickém tlačením povídali již několikrát, takže ti to milý Houle vypustíš. Ale napení jsi to hezky, takže ti sem jednu náhodou vyhlentu dám:/
Naneštěstí však loyálně, že tramping před xx lety žádnou trampu příliš neposloužil. Byly to pouze cowbojské hátky, košile, sombrera a šapareta, ale i mírně západní způsoby, jako střelba a vlně alkohol spád, jímž proti nám operuje ještě dnes "seriozní" buržoazistika.

Nyní - proč vzniká náš časopis ?
Jak je známo, tramp odmítá rezolutně a plným právem organizaci v jakémkoliv formě. Ontatně organizovaný tramp - znamená to jako paradox? Dále, tramp má svůj názor na život, ne lidí, skrývá se vše, jeho písničky znějí nezaujatě úplně cizí, jeho záliba v romantice je mnohým lidem k smíchu, jeho vtip není mezi civilními vůbec chápán. A nakonec: Tramp nepochopí nikdy "krásu" takového výletu podstatného měšťáka do Bráníka, kde si nechá trochu cpát náda a čtrnáct dní pak v úžadě brečí, jak je spálený, nechápe, jak je možno v jarní nebo letní neděli dopřít celý odpoledne v zakoupené kavárně, jednoduše mezi trampem a měšťákem se vytvořila propast názorů.

Tramp 1929

Pro vás, děvčata !

To, že měšťácká dívka nemyslí si o trampkách nic hezkého, vidíte na ulici, v elektrice, ve vlaku a všude. Taková panenko, obvykle vychlázá jako klacek od slunečnice, se chrbeným hřbetem a nafoukným obličejem hledí na trampku s opovržením. Proč? Protože trampka v hrubé sukni se takové moderní couré zdá správně děvčatem a její přirozené chování jest jí solí v očích. Neví, ale taková moderní loutka s krávením zodeškem, jak je směřná. Ten volný způsob života, který trampkách natlaká měšťáckých cerek vytýkají, není tak hrozný a tak zkažený, jako ony myslí. "Křistopína, svobodná holka a spí v noci v lese, to je place skazenost", "Chraň pámbu naši milá náčeno podobného !" Tak a podobně křičí se satiricky těch "duchaplých" děvčatek? Ale nevědí, že většina zkaženosti jsou náležitě těch románůch šajů, barů a tandíren, kam jejich "nevinní" miláčekové chodí.

12774 OT 06
Bakcho, sudeš si na pohřeb ?
Nebohu, já jsem se to lídaj, já nepudu ani šobě.

Božene, bál by si se pašoura? Bál, ale praštit.

Těbe, kdyby bibent litala, by museli sestřelit, abys tom nahoře nachejp
hlady.

Milbe se sblíbe, pitomec se zpítomí a vůl se zvolí.

Unas a zitra - Kelly

Škeřit po hlavě do táboráku
zahohet plameny
vystřelit srdce pánou praku
vytlouci okna sameny
uškrt s kopci se přeladý
na stolek bílý prapor vbit
nacházet slatonské rady
a život políbit
žádá si srdce mladých lidí
která se dává a nenávidí
ale:
rudé květiny tuberkelasy
plaménky krve ve slisě
předem prohrané šťastné losy
daly v prokleté krajině
polasy v hájích potop hrůzy
hrůzy nade sag nad všemi
úšly pronáhlébované lůzy
ráj v nebi prý po bídě na zemi.

/č.43, str.1, r.1930/

Jsou trampské písně skutečně trampské ?

... o čem chce hovořit, je obsah písní. Vyjádří ty sentimentální, unyle
a banální zvěsti skutečně trampy v pravé podstatě? Většina písní je nů
cizí obsahem a duší dobře, když budou brzo zapomněty... Je již na čase
a tímto funkčním přestat. Nechceme víc mládežských písní. Máte písně mu-
ni mít spád a radšení, ukázat jasně na naše bolesti, na sociální kráivu,
na vůli jít ku předu a proti proudu, na odvahu bojovat vlastní zápas za
štěstí, kus dobrého nebe a radosti s volností. Písně doposud "trampské"
nejdou samy o sobě vědecky má. Ale máže je rovně tak dobře zpívat uče-
ně nebo hokynář.

Levol Kratochvíl - vední tramp. /č.44, str.13, 19

Verše Epinavé - F.Tundra

odejít z města strasenou ulicí
noc má si k srdci přitlačit
epinavou rukou rozbit sklenici
joe lák byl vědecky nejsladší
na seně se valí s tuláky spát
naplivat šrce do očí osudu
plechovky kristál se smát
o nocleh nikdy prosit nebudu
s odkrytou hlavou se sastavím
na dešti v zelených lukách
kacířskou modlitbou sociální
epinavé srdce v epinavých rukách
/č.40, str.16, 1930/

doet rudý na tehdejší dobu a znas i proto dlouho nevydržel. Zároveň s n
vycházel i další časopis Máže osady, který byl údajně reakční - bohužel
se si nikdy nedostal do ruky, tak nemohu soudit, porovnávat ani poskyt-
nout ukázky.

12774 OT 06
Zloději - Franta Tundra
Iračeze máže zahrada svých snů
soumraken starých bolestí a ran
plavene mořem věrejších snů
hledající marně opuštěný ston

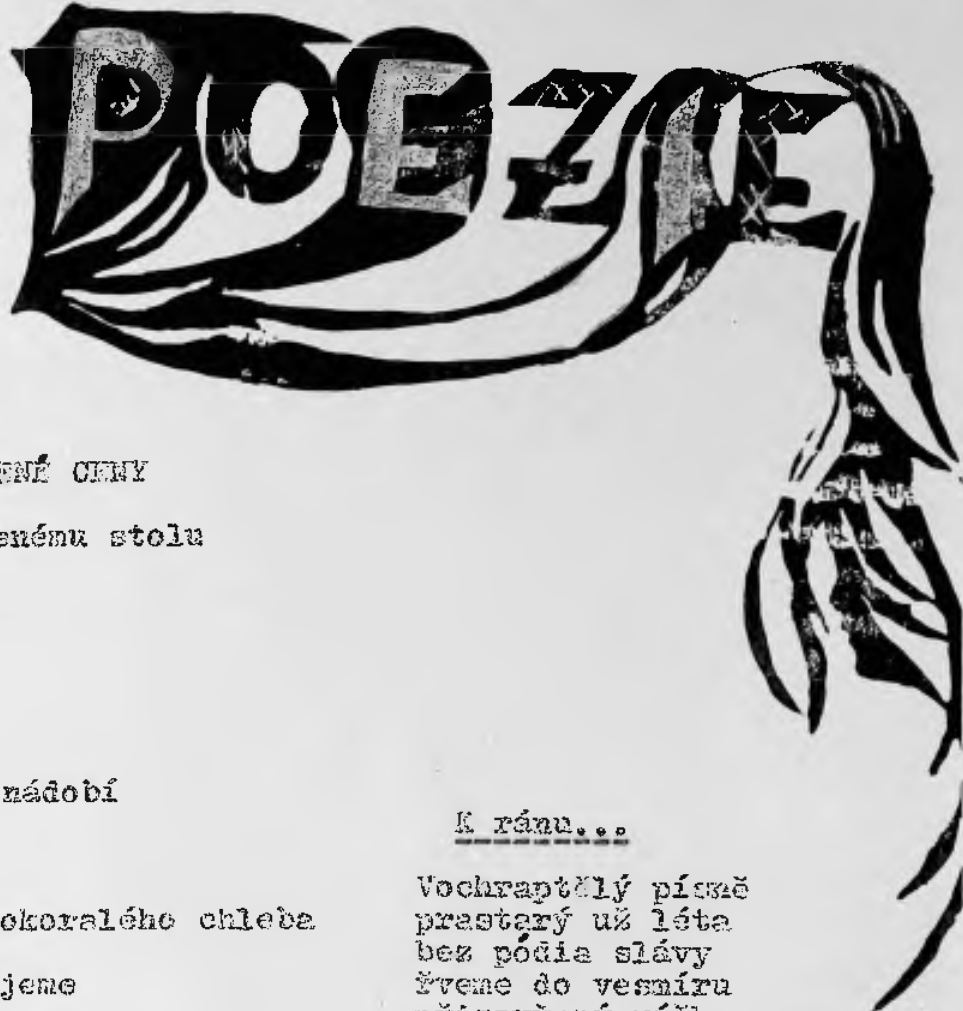
pošinky dětství zarostly travou
kouř domova nevidíš na nebi vláť
dosněla píseň s melodií lkavou
v noci jsi slyšel někoho zaplakat

život je rozkvetlá louka studených
vanů
v šebráckém poli prodejných chvil
běháš cestou s náraží povadlých
květů
urvaných iluzí života který nás
stýl

/březen 1930/

Ještě pár slov k předválečnému Trampu
Jak jste si už stáhlí všimnout, vychá-
zel dva roky, ale za tu dobu v něm re-
daktoři Irčan, C. Meliška, Melich /Karo
Melišek/ a další kresarádi chromáždili
slušný počet slušných příspěvků - viz
ankety. Bylo v něm hodně humoru /ostet
- Trampské anekdoty sestavené v 70-2/ol
letech M.Kyvolou pro edici Anekdoty je
celé sestaveny právě z tohoto časopisu.
Objevovaly se zajímavé články Fr.Šerif
Meliche, Tundry, Čázy.... občas i vtip-
né recepty a hlavně to všechno bylo ve
znamení boje proti pašourům. Byl to čas
pis - přes svou hláskou nestrannost -

Koutek

VÝPRODEJ DUCHA ZA SNÍŽENÉ CENY

Sedáme k bohatě prostřenému stolu
v kruhu rodinném
vypijem aperitiv
ubrouskem osušíme rty
jak bonton žádá...
...a konzumujeme

Po kávě
babička v kuchyni myje nádobí
usedáme k televizoru
populární zpěvák
v ústech harmoniku
jak krajíc plesnivého, okoralého chleba
umění...
...při cigaretě konzumujeme

Jednou za rok
rodina povinně
sejde se v Národním
ať sousedi vidí
Shakespeare byl Mistr
drama je krásné
herci se potí
s šťastným pytlíkem čokoládových bonbónů
oduševněle...
...konzumujeme

V práci jsme dobří
šéf si chválí
ne schází
nad půlkou párku
piníme plán

Ať máme ne kulturu
na Národní
na daň z televise
na kávu, aperitiv
na cigarety
na sebevzdělání

na společnost...

...konzumní

/ Česílko /

K ránu...

Vochraptělý písmě
prastarý už léta
bez pódia slávy
žveme do vesmíru
přizavřený víčka
přiospalej úsměv
pro tisíce jisker
poetickéjch duší
píšeme si k ránu
pocty svý krásný
do cencáků listů
kde kritici nečtou

/ -?- /

Verše pro divný ptáky

Bráchové
jeden druhýho i nás
noční blues
zní
Písmě dohasínajících ohňů
i svíček
Co zbejvá na březích vašich duší
my vsakujem žízňiví
týhle jediné naší poetiky
Pro jazzmany Armstrong
pro vážmany Bach
pro ty chytré Wezich
pro trampíře Ryvola
to je to synonymum slova
Umí
To je můj dík
tuláci v našich duších

/ Houla /

ZIMNÍ SONÁTA

Věřím tomu

Věřím tomu
že když pod stromem spím
tak ten strom se znovu rodí
v kořenech se vzepře
rozpaží větve
chytne se mého pačesu
a víc už nevín

Když se probudím
je už nověj
Pažemi ho obejmu
přitisknu ucho k vrásčité kůře
a poslouchám jak mi srdce tlačí
Zamilovaností radnu
Ale nejsem zárlivej.....

/ Hodža /

SAMOTA

Balím si ranec samoty
Každý rok
když roztaje sníh
vydávám se na cestu do Atlantidy
Utíkám před vzpomínkami
které chtějí lín -
Balím si tedy ranec samoty
Beru dvě knihy
Blues v modré a bílé Václava Křaběte
a Na cestě Jacka Kerouaca
Díky jim vím jak chutná čas a láska
a co je vlastně jejich podstata -
Dálka
Dálka co mě dělí od Atlantidy
dálka do které se vydávám
s rancem samoty...

/ Hodža /

T U Z E R Á D

Tuze rád přijdu na hodinu
a svlečen ode všeho splínu
hodovat budu slova jen
Tuze rád s rozesmátou paní
nebudu věřit na svítání
- dokud nepřijde ranní sten.

/ Houla /

Na stříbrný rampouch zimy
studenou hrají sonátu
na dveře touhy prsty prokřehly
zaklepe sobota
Hodíš si uzdu na záda
a prošlapeš cestičku
bělostným sněhem
Vrací se dobrá nálada
do srdce tuláka
večer už spolkl kotouč sluneční
ty samotén ulehneš
pod hustým smrčím
sonátu opět rozezní ti
stříbrné střechýlky hvězd

/ Hanka - ČS /

v noci

v noci
až všechno usne
dům
vlak
letadla na nebi
i děti v jeslích
potichu se vykřaďu
do tmavé dílny
pod slepou žárovkou
rozdělám
uválím
prohnětu
velký kus vonící hlíny
a stvořím človíčka
který neumí lhát

/ MIKI Ryvola /

prolog ... Muzičko de Muzičko
Svršené javičko ...

Já jsem já a nepodivím svůj vzhled ani jasnomyšlnou činnou světlou lidskou. Když se mi to nelíbí, tak se mi to nelíbí a dost, a není jediného důvodu proč bych měl kvůli tomu opíjet a pít, že se mi to líbí jen proto, že se to líbí většině všech bližších, nebo že většina všech bližších předtírá, že se jim to líbí.

 + narodil se 12. ledna 1876 +
 + zemřel 22. listopadu 1916 +

JACK LONDON

román a zvěř, velký americký spisovatel, nepokřivená, divoká rasopurpurná osobnost, tramp, rebel, bojovník za lidství, člověk....

Když se těchto pár stránek čítá vyšet Londonových děl a díleček ani povídek a jeho životě, jenom připomenout a vyložit jeho narození, kde

je to vlastně - kdo vlastně autor čítá stránku svého dětství? Možná! - rozhodně je ale fakt, že si svůj život úplně neuvolil, byl soustředěn před bojem všem, bláze, krize - to provázelo jeho dětství... Knihy a dobrodružství v francouzském exilu ho přivedly i na loď "Maggie Butterland", která vyřadila na lev tulení, když se vrátil, tak napsal svou první povídku "Tajfun na japonském pobřeží", která byla odložena první cenou francouzské San Francisco Call....

A až této chvíle jeho život cestoval náhod i vliv a měl byt jmenovit, kde kdy proč ani jak.... střídala se náhoda a rozmyslen, studoval na univerzitě, nechal se zlákat místem narození, bojoval se první lidí, skrátka šel - naplně obrátit, šel a jako každý člověk miloval i nemiloval, prožíval radost i smutek....

Obdivuhodná je Londonova vůle, bezmezná vůle a touha sdílet něco velkého...

dlouho J.L. šel 188 povídek, 19 románů, 3 divadelní hry jeho života patřilo velkému dojetí světa, Klondyke, Dawson, pes, loď, vír, bití knih, slunce a proměny na univerzitě, pohrdání ať bohatějsí, revolty.... je toho tolik, že by to vydalo určitě na několik knih - několik? Jedna vám může doporučit:

"Lásky a života smek o podivuhodném a dobrodružném životě-díle-lásky-bojích a smrti Jacka Londona-spisovatele-slaveho-a-národnika-tulene a miláka" - to je plný název knihy Evy Kotulové vydané v roce

1977 nakladatelství Svoboda.

Autorka dle zahraničních pramenů velmi dramaticky, ale přitom lehce a živě zpracovala celý Londonův příběh, leč jinak dost pohnutý život. Jednotlivé kapitoly životopisu jsou prokládány povídkami vztahujícími se k právě zpracovávanému životu Jacka Londona.

Životopisný text je doplněn desítkami obrázků Evy Kotulové, jedním z nich je příslušný momentální okamžik v dílečtí atributy doby a prostředí (např. tehdejší oblečení lidí, severovýchodní zvířata...)

Ilustrace k povídkám jsou zase dílem Jolity Horne. Jsou toho nácti, že tato kniha většinou čtenářů přinese více nežli klasické a mnohdy zastaralé literární kritické úvahy o Londonově díle, které bylo obrazem životní cesty autora a nikoliv výlučně spisovatelovi fikce.

TRAMPSKÉ DĚJINY

Takže dnes podruhé otvíráme starý zakloutý sešit, abychom se zase něco dozvěděli o :

POVÍDÁNÍ O TRAMPYCH PRO TRAMPY A PŘES STÁŘIČSKÉ TRAMPY.

Nicco trampa královského hnutí antička není ještě mnoho jiných pseudo-trampů, tak řečených taky-trampů. Totik oni sami sítí se být také trampy pravými a sami až se poštují. To pravě řečeno mají s nimi jen velice málo společného. Vlastně jen to jedno, které si sami přivlastnili a snad ještě kus toho trampského oděvu. Podle vlastního vkusu ovšem přispůsobeného.

Milá našeliená kočička místo značkové kontrované. Pumpky - ovčen s ostrými puky. Přes rozceně bláznivý chleboříček. Má přiliš velký. Vejce se do něj tak právě dvě vejce. Pro něj a jeho legy. Ostatní se koupí v kantině. Vlasý pásek navlačen, jak kito po bouři. A na hlavě titěrný klobouček ševy. Tak to je taky-tramp.

A jeho legy? Totik v ruce. Jenom chleboříček je ještě penk. Na vůči a růž na rty a platinový přeliv. Tato odrůda se vyskytuje v počátečních houfích ponejvíce kolem lezení kantin a plávečích nedělních nádraží. Šel se taky plachotit po levo? V kantině se posedává celý den. Tobalák a vypije ovčen pár piv. K navrch nějakou tu šton-priliku. Večer pak "cervčení" nastupí se na vlak. Celý týden se pak vykládá sami ovči: "Těnová, to byla zasnova - Venom se usilovali až snadnul na náskoti do večny a poová říkal slečno."

Jelich krásná pohledí splyme až nestřiznou láskou k přírodě. Ovčen celou přírodu nutno si pak chrániti v pojem jediny - bytličky. Zakovou slečnu poznáte při návratu velice snadno. Proti vám totiž kráčí obrovský pojet a na něb vyní uvedená slečna. Holičk nesou pokřik: "Kosa ne, kosa na...", kterým je zastupí skální trampové.

Prostě velice, že převládá láska postě taky-trampa a skálního vlka. Ten vrhá přímě značkové pohledy na kosoň proti tomu, jak kito dva na sebe shlíkají. Co však je to proti lásce, kterou oni oba věnují příslušníkům bolesi zvaně "kastňák". Přesto však je od taky-trampa k kastňákoví malý krok. Veliký odstup od všech odrůd trampů a setrampů si však udržuje především Pan Račour. Nežhodně je nutno psát Pan a velkým "P", protože, je-li skální tramp pouhou malou, taky-tramp a kastňák celkem nevysádně ocoť, je Pan Račour náčdo. Na toho ani hajný v lese neřve. "Byť jeden ani neví, jaký zvíře se z něj má vykládat!"

Volební tři druby vysunují se pak tolika vyjádření a odchylnosti. Je přece hranice nase naí sami nízi všem erdit. Šlává se proto často, že taky-tramp značká druhou taky-trampa "kastňák" a podobně.

Ostatně tohle se stává i mezi pravými...
Kastňák! Vyskytuje se všude. Ponejvíce tam, kde se to nejvíce nachází a kde se málo nejvíce potřebovat. Jako policajta. Kastňák pochoduje v houfích i jednotlivě. V lese posedává po posekách a ořtinách.

Svoje sestry a sestřičky snaží přechovávat a nestáří papíry. Odtud je-
no jedno. Jsem živý a zdravý lidí se pak pravidly jen jsou mluví,
pravidly, jež tramp nezná a nechápe. Totéž platí i o panu Radou-
rovi.

Pan Radour na rozcíl od smetáka až na místo pobytu přijíždí v kry-
tém voze. S autu putují nezbytné ležáky a houpačka pro milostivou
paní a dcerušku. Prostředí domu a smetáči papíry je dílem křesťáků.
To je práce služebného ducha, který se volí s sebou jako nutná zá-
loha. Po jídle si hosti pánůvilky a plávací lázně dají polatují po louce
co by stokilový motýlkové nato si proutě oblépou. Pak si všichni
ochrpnou. Také je možné hrát si fanty, což je hromná legrace třeba
když sraděk panu rady má dát zemřít paní tovaryškově pusinku. O ji-
né fanty se obvykle nejeví. Sraděk je jako v rozpáčení. Každý by
dal pusinku dcerušce, ale co naplat. Paní se jako chvíličku zdráhá a
pak se naň přisaje jako misku.

Po chvíli se pánové dali do rychlíka a pak si zase trochu ochrpnou
- je nutné odpočinek. Služebná poslouchá a sklízí, aby i ona měla tro-
chu pohybu. Večer se nasadí a jede se domů - zas do té týdenní klo-
poty. Trávěčka svázaná se posalu svedá. Každé posalu. Má týden zase
co dělat. Papíry si obírá kdo chce. O hajného se pokouší utvrdit,
jen to sponst oblékne. Sámou to nasortějně zase trampy.

Je to někdy trampové? A kdo tedy smetáka? A kdo je to smetáka?
No přeci lufťák. A lufťák? No to je přeci tramp, ne?

Ono je to vlastně docela něco jiného vynechat nějakou obyčejnou
učňáckou než panu radou od bernáku. A pak se divte, že má hajný
trampy v ruzvira radši než školu.

/ pokračování příště /

Podle posudek dnes již neexistující kamaráda připravuje

Selskén

TRAMPSKÉ VEČERY

v Českých Budějovicích

Československé trampské pořady přinesly v roce 1986 celkem osm
setkání v trampské pláničce a navštívilo více jak 3000 kamarádů.
Hráli a zpívali: Duo Červáněk - Praha, Miki Ryvola - Kláštec, Miki
Ryvola - Praha, Štěpán - Pardubice, Zelený - Česká Budějovice, Kop
trop - Praha, Šoláci - Česká Budějovice, Samotáři - Týn nad Vltavou
Zelený a spol. / Pavlína Jiřová - Ben tón a Tonda Hlaváč - Kozmáci /,
Srdáček trio - Praha a hostující Svatava Václavová - Javorník, P.A.
Doubí - Kláštec, Duo Bárka - Česká Budějovice, Milan "Chlístek"
Zoukup - Husova, Duo Komáři - Písek, Hanka "Sandita" Křížková - Č.B.
Kadřák motva - Písek, Eva Zichová - Č.B., Duo Šoláci sport - Č.B.,
Kajman - Č.B., Terry Bond /pětaosmdesátina/ a Č.B.

V jejich podání zaznělo téměř tři sta písní...

Kajman

ZPRAVA !!!

T.O. Estacado
prodlužuje trapsaveckou
soutěž o Dřevěný totém a
Dřevěnou hubu až do
31.května 1987

Jednotné téma v próze i
poezii je:

TRAMP A KŮŇ

Tuto zprávu dáváme na vědomí
po přečtení tr. plátku T-T.
Zatím neznáme ovšem adresu
kamarádů z pořádající T.O.-
dozvíme se jí tak během pár
dnů, takže navrhuje:

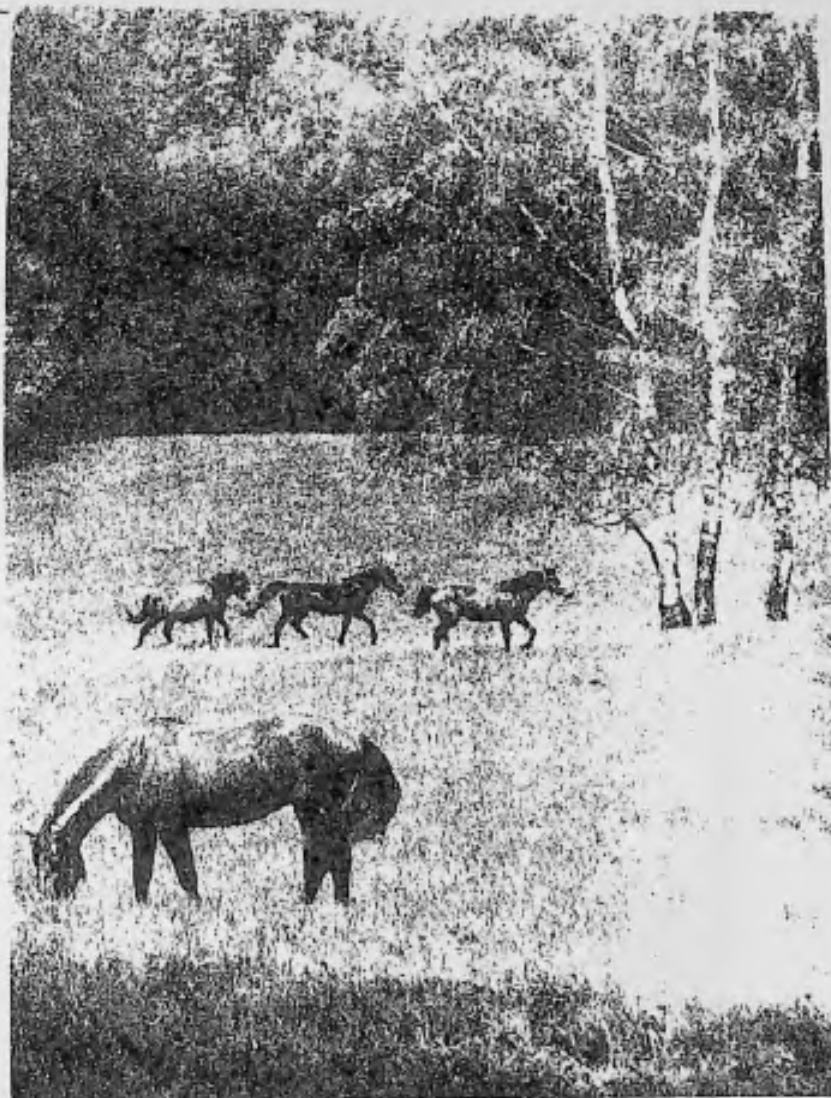
Svoje příspěvky posílejte
na adresu naší redakce, my
je hromadně odešleme na zís-
kanou adresu. Ani nevíme, v
jakém počtu příspěvky chtějí,
ale snad postačí jeden origi-
nál a čtyři kopie.

Takže psavci, prohrábněte
šuplíky i šedou kůru mozkovou,
dobře omočte pery a hurá
do psaní.

Hodně úspěchů přeje v tvoření redakce Poutníka.

P.S. "Vono je holt těžší psát na téma, než poslat nějakou blbost
do Trapsavce"

/ odposlechnuto na Trapsavci ŠŠ /

POUTNICKÝ BÁL

/ reportáž Houly /

Že by tenhle časopis už pořádal své výroční bály? A tenhle byl už
sedmý tradiční, jak čtu na programu?

Ba ne. Brněnské Poutníky znáte taky asi všichni. A tenhle bál v Brně
začátkem prosince patřil jim a jejich hostům. Já se tam vyskyt spíš
náhodou - odskokem z Porty v Jihlavě. A nelituju.

Ještě před začátkem a otevřením dveří pro ty, co mají vstupenky
/ prodávaly se prý v Brně především známým /, získávám první zážitek:
Poutníci se rozehrávají a taneční skupina Dostavník se roztancovává
na jejich písni! V životě bych netušil, že se třeba na Kolumby dá
tancovat...

Roznáším po stolech programy a novoročenky / po vyatřžení a slepení je ve formě krychle /, otevírá se a Saza razítkuje první kupóny na soutěž. Co to bude ? ptají se lidé, ovšem marně. Úvod bálu patří malému koncertu Poutníků s několika vybranými písničkami, tanec je sice povolen, ale nerealizován, spíš posloucháme. A začaly volby. Volte Poutníky! Každý z nich má svůj projev / všechny je napasal jejich konferenciér /, v němž slibuje národů svému všechno možné. Potom všichni zvedáme ruku a volíme - následuje nástup do řady a slavnostní akt - předání odznaků. Jedná se o titul Mladý hudebník ČSSR / pionýrský odznak / i stupně, jen Šlach dostává stupeň druhý - první už kdysi získal. A vysvětlení soutěže: za odevzdání orazítované poukázky vybranému Poutníku jej smí dáma políbit, dotyčný s nejvíce poukázkami získává hrdý titul nejlíbenějšího Poutníka. Kapela se trouse mezi lid sbírat soutěžní polibky a začíná tanec s kapelami Kyvadlo a Vědro. Pohled na mne při tanci je prý horror, ale tam mi to ani moc nevadilo... Pak už to jelo jako na všech bálech, kapelu a výuku tanců ke konci vystřídala country diskotéka, vyhlášení výsledků soutěže a rozpuštění k domovům ve tři ráno...

Houla

Redakční oznamy:

Protože jste se právě v tuto chvíli úspěšně dohrabali na konec dnešního vydání Poutníka, ještě několik informací pro Vás od nás.

V příštím čísle bude k mání:

z nově začínajících rubrik - další procházka po tr.plátku
něco o Vl. Mertovi

snad pokračování o strašidlech od kamaráda Křečka, mimochodem, pokud o nějakém strašidylku víte - napište nám!
poezie se bude točit kolem prací - básniček z kategorie začátečnicků na loňském Trapsavci
malá oslava dvouletého trvání /z hlediska lidského věku/
Poutníka

rozhovor zcela nesoustavný s Cimburou i Houlou o trampských klubech, či klubech, kde se konají pořady laděné trampingem - konkrétně o klubu Úlet a klubu v Rakovníku / jó oba o tom ještě ani nevědí /
no a samozřejmě obvyklé rubriky - počínaje kresleným humorem od ohně Wampírů, přes seriál K.Saudka a Jestřába až po trampskou historii...

Tož kamarádi, mějte se v tom lednovém a dalším zimním období co nejlépe, a na stránkách dalšího vydání Poutníka se těšíme na čtenou!

Ahoj Unie Solitario

POUTNÍK - trampský plátek, toliko pro potřebu kamarádů do něho písících. Vydáván v počtu 5 kusů, šířen mezi přispěvatele poštou. Technika "tisku" - linoryt, strojopis, xerox. Příspěvky nejlépe posílejte na formátu a4 v sedmi kusech - 2x pro archivní účely redakce. Fotografie - xerox - služby obyvatelstva téměř v každém krajském městě.

PRVNÍ ODVĚTĚ TAJEMSTVÍ

SNAD NIC NEPOZNÁM - ANI MĚ
TU NEZNÁJÍŠKOU!

CO
JŠI
DĚLAL
V PRŮJEZDU
?!

NO-NIC SE
JSEM KOLEM
TAK JSEM OHE-
VIDI, KDE MÁTE
TU SVOU KÓNU-
VTE?

TEN LOK-
ROMAN T
MUSEL BŮT
JE TO, POI-
ZOBĚ...

ZÁMEK SE NĚJAK VÍDÁ, MUSÍME
PĚTICI DŮMADNĚ PŘILOUČIT!

NO-NIC SE SNAD NEZTRATIL
TAK SE DÁME DO MARGANDY,
ZATOPIL V PEČI...

A JŠ ZKŮM DOČELAM, TADY
TY KOMUNIKUJ, LE NÁS O NĚ
UPOMÍNALI V KRAJE, JDOU
PRO NA OOBVIT!

V ŽIVOTĚ JSEM NEŽAL
TOUK STRACHU, JAKO V TĚ
KÓNU!! A KDOŽ JŠI PAK
JESTĚ ZAČAL PÍŠKAT...

ALE VÍME, NA
POTŘEBUJ TU
MAGROU HLIN
ROBÍ Z NÍ
FIBRYKY NA
PRODEJ

KDE JŠI SE ZASE
TAK DĚJONO ŽDUAL
TAKLE STĚDO KUL-
BARENÍ ZAPRHNUT?

ALE DŮ-
NEZLOB SE
VE ŠKOLE
MI ŽE DE
LADY MŮJ
TAK CO??

TAK MÁTE VŠECHNO?
LANA, BŮTE DOV, SVIČKY...

PŮJDEME ZA NIMI
JAKO STÍNY, DNES
NÁM NESMÍ
ZAKAZET!

A JEN TŮB, TĚB, ŽADNĚ VOLÁNÍ NA DEBE,
ZA DŮMŮ TU ODDA S MŮJEM BUDOU!

SNAD DŮM DNES
BUDĚ KLID! MINULE
TAM BYLO SKÝJET
NEJAKE HLASY...

A DNES OSTATNĚ
ME ASI NÁDVOR
VZPOURKY - VŮ!

DĚJŮ! UŽ!!
NEZ NÁS TU
NĚKDO UVIDI!

TAK - A TĚŽ ZA NIMI,
NEZ NÁM ZASE ŽIVIT!

ANO, PŮJDEME ZA
NIMI JAKO STÍNY!